

Giới thiệu Ngốc Oí! Anh Yêu Em!

Truyện teen hay xoay quanh nó và hần cùng học trong ngôi trường Hải Âu, cùng lớp 11a1 và cùng bàn.

Không biết vì sao hần vốn lạnh lùng, ít nói vậy mà hể thấy nó là trêu đùa nó.

Một ngày hần đã tỏ tình với nó, nó chấp nhận. Hần luôn bảo vệ nó thật tốt vì hần có rất nhiều kẻ thù. Nhưng...

Một ngày nọ, chính nó không còn phân định được tình yêu hay hay trả thù. Cùng theo dõi truyện online mang tên Ngốc Oí! Anh Yêu Em! để khám phá tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Oí! Anh Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở Đầu

Trần Thảo Vy-Min(nó): 17 tuổi con gái cưng của tập đoàn Trần Hùng. Xinh đẹp, sở hữu thân hình chuẩn mà bao cô nàng mơ ước, chiếc mũi cao, da trắng và mịn. Tính nghịch, dễ gần, cứng đầu. Ấn sau đó là một con người lạnh lùng tàn nhẫn.

Hoàng Tuấn Bảo-Devil(hần): 17 tuổi con trai độc nhất của tập đoàn đá quý Hoàng Khải. Đẹp trai, body chuẩn, cao, làn da màu đồng mặc dù là con trai nhưng da rất mịn. Cuộc sống trong bóng tối của hần chỉ toàn mùi máu tanh.

Triệu Thiên Nam-Zan: 17 tuổi bạn thân của hần là một công tử ăn chơi, đẹp trai, đào hoa. Thường thì hoà nhã nhưng cũng vô cùng độc ác.

Vương Hải Đăng-Kai: 17 tuổi bạn thân của hần và Zan. Đẹp trai sở hữu nụ cười tỏa nắng. Nhưng rất hiếm có thể nhìn thấy nụ cười ấy. Luôn tỏ ra thờ ơ với mọi việc xung quanh. Rất nguy hiểm nếu chọc tức hần.

Vũ Tuyết Trang-Mail: 17 tuổi là bạn thân của nó. Có một gương mặt baby, thân hình chuẩn. Tốt bụng con gái của một ông trùm mafia khét tiếng. Ai lớn gan động vào những người cô quan tâm sẽ rất thê thảm.

Đỗ Hà Linh-San: 17 tuổi bạn thân của nó và Mail. Xinh đẹp, mạnh mẽ, là tiểu thư họ Đỗ được nuông chiều từ bé nhưng không kiêu ngạo, không dựa dẫm vào người khác.

Sáu người đều lạnh lùng, quyết đoán, mạnh mẽ.

.....

- Mìn ơi- Nghe tiếng gọi nó thấy Mail đang chạy lại chỗ mình. Đến gần, Mail để tay lên vai nó thờ hồng hộc.

- Có chuyện gì sao? - Nó hỏi vì chưa bao giờ nó thấy Mail vội vàng như vậy.

- Mày ra cổng trường xem đi, không biết có chuyện gì mà có rất nhiều người tập trung ở đó nha. - Mail nói

- Có gì đáng xem đâu? Mày muốn đi thì rù San đi cùng đi, tao không đi xem đâu. - nó nói

- Nó cũng bảo như mày. Nó đang ngồi ăn ở căngtìn kia. - Mail mặt ủ rù trả lời

- Này cũng đừng có đi, ngồi ở đây với tao. - nó hướng mắt nhìn Mail nói

Mail tiến lại ghé đá ngồi xuống.

.....

Một lúc sau trống vào lớp vang lên. Hai đứa nó tán chuyện nãy giờ nên đứa nào đứa nấy cũng rất tươi nha.

Nó và Mail ai về chỗ người ấy.

Vài phút sau cô giáo bước vào lớp. Cô khá trẻ cô cười với cả lớp.

- Hôm nay lớp ta có ba bạn học sinh mới chuyển vào. Các em hãy giúp ... - cô chưa nói hết câu thì cả lớp đã nhao nhao lên. Có vài bạn hỏi:

- Là nam hay nữ ạ- học sinh 1
- Đẹp trai, xinh gái không ạ - học sinh2
- Các bạn ấy đâu ạ? - học sinh 3
- Bala...bala

Cô nghe vậy liền đập thước và quát to. Nhưng kịp nhận ra lớp này toàn những học sinh quái quỷ nên nhẹ giọng:

- Các em trật tự để cô gọi các bạn ấy vào. - cô nói xong hướng ra cửa - Mời ba em vào đây.

Cô nói xong có ba học sinh nam bước vào. Cả lớp nhìn thấy bọn hấn thì hoa cả mắt(trừ tụi nó).

- Hoàng Tuấn Bảo gọi Devil - hấn bước vào giới thiệu giọng lạnh lùng làm cả lớp toát mồ hôi lạnh.
- Triệu Thiên Nam gọi mình là Zan, sau này mong mọi người giúp đỡ - nói xong cậu ta nở nụ cười làm cho bao nữ sinh say nắng.
- Vương Hải Đăng gọi Kai- Kai nói

Cô giáo sau khi say nắng bởi nụ cười của Zan cũng đã tỉnh.

- Được rồi lớp ta có còn chỗ trống - cô nói xong ngó nghiêng- Tuấn Bảo ngồi bàn cuối với Thảo Vy. Thiên Nam và Hải Đăng ngồi bàn cuối dãy trong - Cô xếp chỗ xong thì bắt đầu giảng bài. Mà cô xếp chỗ hay lắm a.

[Mail-San]

[Hấn-nó] [Zan-Kai]

Nó và hấn ngồi cùng bàn mà không ai nói với ai câu nào. Hết giờ học tụi nó rủ nhau đến căngtin trường. Phải công nhận tụi nó có sức ăn rất lớn nha.

- Cho tụi em mỹ trộn, cánh gà rán, pizza, kem dâu mỗi thứ ba phần và sáu gói bim bim, ba ky nước dâu nha. - Nói xong nó quay qua hỏi hai đứa còn lại
- Hai đứa mày có ăn gì nữa không?
- Không - hai đứa đồng thanh đáp

Gọi nhiều như vậy đúng là làm hỏng hết cả hình tượng, ăn no nê xong tụi nó lên lớp ngồi nghe nhạc.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Oi! Anh Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Xin Lỗi

Ngồi một hồi thì trống vào lớp vang lên nó định trở về chỗ của mình:

- Vào lớp rồi tao về chỗ đây. - Nó nói

Vừa dứt lời không biết thế nào mà chân vẩy của nó vướng vào mép bàn, vậy nên nó mất thăng bằng ngã xuống đất môi sít hôn đất mẹ thân yêu(đồng phục nữ của trường nó là áo cộc tay, đường kẻ sọc màu đỏ và đen, cổ áo được thắt một chiếc nơ, chân vẩy màu đỏ thẫm dài qua đầu gối một chút). Mail và San thấy vậy cười.

- Đen quá, tụi mày không giúp tao còn đứng đó cười được à! Tao cho chúng mày biết tay. Hừ! - Nó xoa mông nói

Nó thuận tay cầm được cái gì đó định vịn để đứng lên thì đứng chưa được thì lại ngã lần nữa. Nhưng lần này nó thấy cái gì đó lạ lạ ở bên dưới lưng, cái gì đó mềm mềm, ẩm ẩm. Ngay lập tức nó đứng dậy, nhìn xuống nơi vừa ngã nó thấy hấn đang chống tay đứng lên. Người hấn tỏa ra hơi lạnh, hầu hết học sinh trong lớp đều rùng mình. Nó nhìn hấn trên mặt hấn thì không hề có một cảm xúc nào. Mà nó cũng phải thừa nhận hấn rất đẹp trai nha mặc dù nó không phải sắc nữ.

- Mình xin lỗi bạn nha! Bạn có sao không? - Nó vội xin lỗi

Hấn đứng lên liếc nhìn nó một cái rồi đi về chỗ. Nó cũng theo sau hấn về chỗ, lúc này cả lớp đã vào đầy đủ, vì nó và hấn ngồi cùng chỗ mà hấn chẳng nói gì nên nó càng thấy có lỗi.

Nó là người có lỗi thì sẽ nhận còn không đừng mơ. Suốt giờ học nó chỉ nhìn hấn nó nghĩ: "Cậu ta làm sao vậy? Từ nãy đến giờ không nói gì. Hay lúc nãy ngã cậu ta bị làm sao rồi? " nghĩ thế nó lắc lắc đầu. Hai thằng Zan Và Kail vào sau nên không biết chuyện gì còn tưởng nó thích hấn nữa chứ.

Lúc ra về hai thằng chọc hấn(hiếm có dịp mà con gái thấy hấn thì chết mê chết mệt nhưng không dám lại gần cũng như nhìn hấn như nó) :

- Ê, Devil vừa vào đã phá lệ tán gái nha! Lạ quá ha. - Zan trêu chọc hấn kèm theo một nụ cười làm hấn khinh thường

- Đứng đó- Kai thấy vậy cũng hùa theo

- Chúng mày nói tao tán gái là có ý gì? Há? - Devil nghe hai thằng nói hỏi lại

- Mày vừa vào học đã có người dám nhìn chăm chăm rồi. Nếu không phải mày làm gì cô bé đó thì sao một cô bé ngây thơ như thế lại nhìn mày như vậy.
- Zan nói với vẻ ngây thơ vô (số) tội rồi quay sang hỏi Kai - Đứng không Kai?

Kai gật đầu tán thành. Hấn không nói gì bước lên chiếc xe Cadillac màu đen, Zan với Kai cũng bước lên theo.

Trên xe hấn nghĩ:"Sao mình lại để cô gái đó nhìn như vậy? Mình bị gì sau khi ngã rồi sao? Sao mình lại không làm gì cô ấy?...". Những câu hỏi cứ lặp đi lặp lại trong đầu hấn.

Chiếc xe này do Zan lái ba đứa hấn đều là những tay lái chuyên nghiệp. Chiếc xe lao nhanh trên con đường, để lại phía sau những làn khói bụi và cả những con mắt sợ hãi của người đi đường.

.....

Đã hơn 8h tối nó nằm dài trên chiếc giường thân yêu thì tiếng chuông điện thoại vang lên, nó lười nhác nghe máy.

- Alo! Đây gọi tao có việc gì? - Giọng nó ủ rũ nói

-'Mày có đi bar không? Đi thì chút nữa tao và....'- Mail chưa nói hết câu thì đã bị San cướp mất

- '20 phút sau bọn tao qua đóng mày nhé'-San nói

-OK -Nó trả lời xong cúp máy

Xoay chân về phía tủ đồ lấy một bộ màu đen rồi tiến về phía phòng tắm.

...

Gần 20 phút sau dưới sân có một chiếc xe Zenvo ST1 tiến vào, hai người bước ra từ trong xe là Mail và San(ba đứa nó được phép lái xe từ năm 15 tuổi cơ). Hai đứa nó đi vào uống được cốc nước thì nó từ trên lầu đi xuống.

- Đi thôi. - Nó nói

- Uk! Mail đi thôi. - San vừa nói xong liền bước theo nó lên xe.

- Chúng mày chờ tao với. - Mail vội chạy ra xe

Sau khi ổn định San lái xe ra khỏi cổng rồi lái đi. Chiếc xe lao nhanh như đùa với gió, lái qua mấy con đường thì đến quán bar X. San dừng lại trước cổng cho nó và Mail xuống xe còn mình đi tìm chỗ để xe. Xong xuôi San bước đến phía hai đứa nó, trồi ba đứa cùng bước vào. Chính xác là San nhà ta mở cửa, không biết có phải quá nhẹ tay hay không mà chốt cửa long một cái, lồm một chút và nghe tiếng "rầm" thoi à.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Oi! Anh Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Làm Bạn Nha!

Mọi người có mặt trong bar đều hướng mắt nhìn tụi nó. Tụi nó làm cho mọi người ngây ngốc trước vẻ đẹp của mình.

Nó mặc một chiếc quần sooc bò màu đen được mài te tua phía dưới, phía trước mài bạc màu. Mặc thêm chiếc áo cộc tay màu đen bên trong. Bên ngoài là chiếc áo khoác da màu đen cùng hai sợi dây xích màu bạc nhỏ nhắn. Đôi giày cao gót màu xám với hai dây chéo nhau. Ánh sáng mờ nhạt chiếu vào làm nổi lên khuôn mặt xinh xắn, tóc được xoã ngang vai và uốn sóng. Trên cổ là một chiếc vòng bạc có mặt hình ngôi sao lấp lánh.

Mail khoác lên mình chiếc đầm màu đỏ thắm dài đến gối, hở hai bên vai trắng nõn. Đôi giày nâu đỏ được gắn những viên đá nhỏ tạo hình chú bướm lấp lánh. Tay phải đeo chiếc vòng màu xanh lục được trạm khắc tinh xảo. Tóc được buông thõng xuống.

Cuối cùng là San, với bộ đồ bó màu đen và đôi giày nice màu đen. Tóc được búi cao và uốn phía đuôi. Đôi khuyên tai hình chữ thập nổi bật với viên đá màu tím.

Phục vụ thấy tụi nó vào thì đổ mồ hôi lạnh hỏi:

- Ba vị tiểu thư dùng gì ạ!?

- Một chai Whiskey-Mail lạnh giọng nói

Phục vụ đem tới bàn tụi nó chai Whiskey, nó rót ra ly. Từ đâu vài thằng không biết sống chết tiến lại phía tụi nó, chêu ghẹo:

- Máy em xinh đẹp có muốn đi chơi cùng tụi anh không. - thằng đó nói xong liền đưa tay định trạm vào vai Mail thì bị cô đập văng ra(tụi này coi thường Mail nhà ta quá).

Mail tức giận nhìn thằng đó, còn nó và San ngồi từ tốn uống rượu xem trò hay.

- Cút- Mail quát

Hắn bị đập đầu vào cạnh bàn nên chảy máu. Nhìn máu chảy xuống hắn tức giận hô:

- Chúng mày không biết sống chết. -thằng đó chỉ vào tụi nó rồi ra hiệu cho mấy thằng phía sau- Chúng mày lên.

Mấy thằng phía sau nghe hắn nói thì tiến lên đánh Mail. Một thằng định đánh lên đằng sau lưng thì bị cô phát hiện đập một cái nằm im dưới đất. Hai thằng còn lại rút từ trong túi hai con dao tiến về phía cô, cô túm lấy cổ tay hai thằng đó bẻ, hai con dao rơi xuống đất. Cô còn tặng thêm cho mỗi thằng phát đá làm hai thằng đó văng ra.

Chúng bị đánh dúi nhau đứng dậy phóng ra ngoài. Cô quay bước "ừ" một tiếng rồi nói:

- Min, San về thôi

- Mới tới mà, về làm gì? - nó mắt long lanh nói

- Về là về. Mới đến đã gặp chuyện không đâu. - Mail chán ghét nói

- Cũng được tao cũng đang muốn về- San nói xong ra quầy tính tiền.

Bọn nó bước ra cửa chưa đi được vài bước thì nó lại đứng vào cái gì đó. Theo phản xạ nó lùi ra sau vài bước, đưa tay lên xoa xoa chán. Ngược lên thì thấy một bóng dáng quen thuộc, là hắn, là bạn cùng bàn của nó. Đi bên cạnh hắn còn có hai người rất đẹp trai a. Mail, San cũng nhìn thấy nên soay bước lại chỗ nó.

Hai đứa nhìn thấy bọn hắn thì nhận ra đó là tên bị nó đụng chúng, còn hai tên này chắc là học sinh mới chuyển vào lớp tụi nó. Vậy nên Mail đang buồn bực chuyện này đã quên sạch mà vui vẻ bắt chuyện:

- Chào các bạn. - Mail nói

- Chào, hi-Zan thấy gái xinh mắt sáng lên

- Các bạn là học sinh mới chuyển vô lớp 11a1 của tụi mình đúng không? - Mail hỏi

- Đúng rồi! Mà các bạn tên gì vậy-Zan hỏi có lệ thôi chứ mắt cứ sáng lên kìa

- À, mình là Mail, đây là San còn người này là Min - Mail chỉ từng người nói

Zan nghe xong để ý thấy nó thần ngơ." Đây là cô bé cứ nhìn Devil chăm chăm lúc sáng mà. He he có duyên ghê..." Đang mãi suy nghĩ thì bị giọng nói cắt ngang:

- Mà mấy bạn tên gì? - Mail nhà ta hỏi rất ư ngây thơ nha, đơn giản vì sáng nay nó đâu có chú ý đến bọn hắn đâu mà biết

Zan nghe xong rơi nước mắt trong lòng nghĩ:" Minh đẹp trai, giàu có, phong độ bala...bala như vậy mà còn có người không biết mình là ai. Hazzz" rồi nở nụ cười chết đuối nói:

- Minh là Zan, đây là Devil còn người này là Kai

- Chào-Kai nhạt nhạt chào tụi nó

Hắn không nói gì bởi đang mãi suy nghĩ về nó. Hắn thích thú nhìn nó mặc dù mới gặp hai lần nhưng hắn rất tò mò về nó nha.

Zan nhanh chóng nói giọng điệu hết sức vui vẻ:

- Vậy từ giờ chúng ta làm bạn nha!
- Ủ! - Lúc này ba đứa tụi nó đồng thanh nói
- À, các bạn có vào trong không?
- Không tụi mình phải về rồi- Mail nói xong kéo hai con bạn bước ra xe

Bọn hắn nhìn chiếc xe khuất trong bóng tối rồi mới bước vào trong. Bọn hắn bước vào liền vào phòng VIP, bọn hắn đến có công chuyện mà, mà đây cũng là bar của hắn.

Cánh cửa phòng mở ra hắn là người bước vào đầu tiên, theo sau là hai thằng Zan, Kai. Vừa vào liền có khoảng hơn mười tên áo đen đứng cung kính cúi chào. Hắn đi thẳng đến chiếc ghế salông ngồi xuống rót ly rượu sâm nhi . Ở cuối phòng có hai người mang một nam nhân đến.

Cung kính cúi chào hắn rồi nói:

- Đại ca tên này là người của bang Hồng Lâm cử tới muốn cướp chuyển hàng lần này của chúng ta. May mà phát hiện kịp lúc - Nói xong hắn lui xuống
- Đem chặt đứt chân, bỏ đói một ngày rồi đem đến cho bạch hổ(bạch hổ là vật nuôi của Kai)- hắn không một chút cảm xúc nói, cứ như bảo người khác làm đồ ăn ý

Tên kia vội vã xin tha. Hắn cũng không thèm liếc một cái rồi ra lệnh cho mọi người ra ngoài. Zan rù Kai đi ra sân nhảy ngắm gái. Hắn trong đầu lại nhớ đến nó, tự hỏi mình có sao không mà lúc nào cũng nghĩ đến nó.

Một hồi tự hỏi xong hắn bước đến tủ rượu lấy một chai rượu khác ra uống. Hắn có tử lượng rất cao nha. Hình ảnh của nó cứ thể hiện lên trong mắt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Oi! Anh Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Vui Chơi

Một ngày mới bắt đầu những tia nắng lọt vào phòng của nó. Làm nó thức giấc , nó nhú mày, chớp chớp mắt vài cái, đưa tay dụi dụi mắt. Lười nhác bước xuống giường(hôm nay không phải đi học), tùy ý chọn một bộ đồ rồi đi xuống ăn sáng.

Bước xuống nhà ăn người giúp việc đều ngạc nhiên, đơn giản bởi vì tiểu thư của họ tự đứng dậy rất sớm nha. Và tất nhiên sau đó lấy lại bình tĩnh cung kính cúi chào nó, mặc dù muốn lấy lại bình tĩnh cũng không giữ được nha. Một bàn ăn rất lớn được đặt trên bàn. Nó ngồi xuống rồi bảo quản gia Hưng ngồi ăn cùng mình:

- Bác Hưng, bác cũng ngồi xuống ăn đi.- nó nói
- Dạ, thưa tiểu thư - nói rồi bác kéo ghế ra ngồi xuống.
- Bác Hưng này, ba mẹ cháu có liên lạc với bác không? - Đang ăn thì nó quay sang hỏi.
- Có ạ! Ông chủ nói khoảng hơn một tháng nữa mới về ạ. - Ông quản gia trả lời
- Vậy ạ. Cảm ơn bác. - Ba mẹ nó sang Mĩ giải quyết công việc, mẹ nó thích du lịch nên mẹ nó đi luôn. Mà mẹ nó cũng thích đến Mĩ, đi bao nhiêu lần rồi vẫn muốn đi.
- Đó là trách nhiệm của tôi - quản gia

Ăn xong nó lái chiếc xe Ferrari LaFerrari đi. Chiếc xe lao nhanh về phía trước.

Đến một ngôi nhà thì nó dừng lại một chút, bảo vệ mở cổng nó tiến vào. Đi lên đến cửa một căn phòng nó nhẹ nhàng mở cửa bước vào. Thấy trên giường là hai con heo đang ngủ rất say. Và đương nhiên hai con heo đó là Mail và San. Tối qua San nó không muốn về nên ngủ qua đêm ở nhà Mail a.

Nó đưa tay kéo hết chăn trên người hai đứa ra. Mà không kéo được, bọn này ngủ ghê quá. Nó thờ hồng hộc thấy kéo ra không được nó liền đứng cạnh giường hét to:

- Vũ. Tuyết. Trang...Đỗ.Hà.Linh. Dậy ngay cho tao.

Nó hét xong làm hai đứa bạn ù hết tai. Mơ màng tỉnh dậy, hai tay đưa lên xoa xoa tai.

- Đứa nào giám phá nhà tao, hả? Hét như vậy sụp nhà tao rồi. - Mail vẫn mơ màng cơ bản đầu biết trong phòng sắp có một trận bão tố.

Vừa nói dứt câu Mail liền bị San huých nhẹ khuỷu tay vào người. Lúc đó cảm thấy khí lạnh xung quanh ngày càng nhiều, ngẩng lên, mở to mắt. Đập vào mắt là hình ảnh nó đang tức giận nhìn mình. Nhận ra tình thế nguy hiểm Mail vội nói:

- Min thân yêu của tôi. Mau ngồi xuống đây, bạn qua chơi sao không báo trước. Quý quá cơ. - Mail nhìn nó, biết sắp chết đến nơi rồi mà còn nịnh nọt

- A, tao tưởng tao sang làm sập nhà mày. - nó liếc Mail một cái rồi nói

- Đầu phải vậy, tao với Mail luôn yêu quý mãi mà. Lúc này chỉ là nói đùa thôi mà - San phụ họa nói giúp Mail, nếu không cả hai sẽ cùng bị nó xử. Hixx

- Ô thế à. Tao nhớ là đêm hôm qua có đứa nào gọi điện phá giấc ngủ của tao mà. Rủ tao hôm nay đi chơi mà. Đúng không? - nó hỏi

- Aaaa- sau tiếng hét Mail đứng dậy, kéo luôn San xuống giường nói-hôm nay bọn mình và ba bạn học sinh mới vào kia sẽ đi chơi, bạn Zan hẹn bọn mình 7 giờ 15' tại khu vui chơi Thiên Đường(tự bịa nha). - nói xong Mail nhanh tay chọn hai bộ quần áo, cho San một bộ ý mà. Hai đứa nó cũng không chênh lệch nhau là mấy.

Chuẩn bị xong, khỏi cần ăn sáng tụi nó ra xe của nó. Rồi phóng đi, còn khoảng 7 phút nữa là đến giờ hẹn. Chiếc xe đến công viên còn dư 3 phút nữa. Tụi nó tìm chỗ để xe xong liền bước xuống tìm bọn hần.

Mới vào cổng bọn nó đã có thể nhìn thấy bọn hần. Hôm nay là ngày nghỉ nên rất đông nhưng mà vì bọn hần rất cao nên dễ tìm kiếm. Bây giờ tụi nó thấy chỗ bọn hần mới dễ ý xung quanh toàn phải nữ hướng đôi mắt hình trái tim về bọn hần. Hai người hần và Kai thì chán nản đứng im bày ra gương mặt lạnh như băng. Con tên đào hoa Zan kia thì, nở nụ cười tươi hơn hoa đứng một chỗ tán gái.

Thấy tụi nó, Zan nhanh chóng thoát ra khỏi đám mê trai đó. Rồi kéo hai thằng kia ra chỗ bọn tụi nó. Rồi nhanh chóng cất tiếng nói:

- Ba cậu đến lâu chưa? - Zan hỏi(bởi vì đi chơi với nó nên hần mới đồng ý thôi)

- Tụi mình vừa đến, hi hi-Mail trả lời

- Chào-hần và Kai đồng thanh

- Chào bạn - San nói rồi nở nụ cười nhẹ

- A, chào các cậu-nó và Mail đồng thanh, gương mặt rạng rỡ

Chào hỏi xong sáu người bàn nhau xem đi đâu chơi gì. Bàn luận rất sôi nổi nha. Nó và Mail rất phấn khích nha, hai đứa này thích chơi lắm.

- Đi tàu siêu tốc a. - Mail đưa ra ý kiến

-Ừ, được đó. Nhưng - nó dừng một lúc rồi nói tiếp - ăn trước đã.

- Cũng được, ăn trước đi. - hần nói

Hần từ đầu đến giờ chẳng nói gì vậy mà giờ.... Trời ơi hai thằng kia nhìn hần như người ngoài hành tinh. Làm hần nhúm mày hỏi:

- Có chuyện gì sao? - hần hỏi

- Không, không có chuyện gì. - hai thằng kia đồng thanh trả lời

Vừa nghe đến ăn ngay cả San cũng phấn khích. Chứng tỏ ba tụi nó quá tham ăn mà.

- Đi, đi ăn. - San nói

Vừa nói xong, San kéo kéo người đứng gần nhất đi tìm nơi bán đồ ăn chẳng thèm biết người đó là ai. Nó và Mail cũng làm theo, kéo kéo người gần nhất. Mà ba người bị tụi nó kéo đi thì không phải ai khác là bọn hần. Nó kéo hần, Mail kéo Zan, San kéo Kai.

Tay nó nắm tay hần, hần cảm nhận được tay nó rất ấm áp. Hần thật sự thích cảm giác này. Kéo đến một quầy bán đồ ăn tụi nó gọi rất nhiều món. Và tất nhiên bọn hần là người trả tiền.

Hần trả cho nó, Kai trả cho San và Zan trả cho Mail. Vì lúc bàn luận tụi nó chia nhóm mà. Hai người một nhóm ý mà.

Ăn no nê tụi nó chơi tàu lượn, nhưng có rất nhiều người xếp hàng ở đó. Bọn hần dùng mỹ nam kế, tụi nó dùng mỹ nhân kế, nên rất nhanh chóng chơi

được.

Chơi xong lại đi xem phim, nhà hơi(trời ạ nhà hơi bọn này quá tuổi rồi nhưng mà cô quản lý nhìn thấy bọn hấn thì đồng ý. Bọn này bao hết mà.), đập chuột,....

Chơi xong tụi nó không về nhà mà đến nhà Zan. Sáu con người hai chiếc xe, lao nhanh trên đường mà bọn hấn không ngờ tụi nó lại giám đi nhanh thế.

Đi gần nữa tiếng tụi nó đến trước một cánh cổng lớn. Zan giơ tay ra hiệu, cánh cửa lớn liền mở ra. Hai chiếc xe đi vào trong sân, sân rất rộng, có rất nhiều hoa và cây cối. Trước mắt tụi nó hiện ra một ngôi nhà lớn. Bước vào trong, căn nhà được trang trí nội thất rất trang nhã. Mà tụi nó tỏ ra rất bình thường nha, là người khác chắc là hét lên rồi.

Ngồi một lúc xem xét ngôi nhà rồi nhanh chóng trở lại nguyên hình là những đứa trẻ ham ăn rồi.

- Zan ơi, có gì ăn được không? - Mail hỏi

- Để mình kêu đầu bếp làm ít đồ ăn - Zan nói

Vì vậy nên Zan đã kêu đầu bếp chuẩn bị rất nhiều món ngon nha.

Bắt đầu ăn tụi nó đã làm bọn hấn đơ người. Trời ơi, bọn hấn vẫn còn đang nhìn xem ăn món gì thì tụi nó đã ăn hết rất nhiều thức ăn rồi.

Ăn no nê tụi nó ngồi xem phim. Đang xem phim thì nó đi tìm nhà ăn, rót một ly nước uống. Chưa uống xong thì nghe tiếng động nó giật mình quay đầu. Vậy là nước trong miệng phun ra, người gặp nạn không ai khác là hấn.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Oi! Anh Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Đồ Xui Xẻo, Tên Hẹp Hòi

Nó ngăn người thăm cảm thán:" Trời ơi, sao con xui vậy. Lần đầu gặp cậu ta thì làm cậu ta ngã, lần này lại phun nước vào người cậu ta. Hix" rồi đặt ly nước lên bàn.

- Ồ! Mình không cố ý. - nó luống cuống nói

Nó nhắm mắt nhắm mũi. Phun ngay gương mặt của hấn. Làm tóc mái hấn ướt một chút, nước nhỏ rớt từ cằm rơi xuống nền. Chiếc áo sơ mi trắng trên người hấn cũng ướt một mảng.

Hấn ngăn người khoảng 2 giây rồi nhìn lên. Lại là người đụng chúng hấn, lần này hấn thật sự bức bối. Khí lạnh trên người tỏa ra. Hấn tiến lại gần nó, nó cúi đầu nói:

- Mình xin lỗi-nó nói

Lúc này hấn mới lên tiếng, giọng nói mang theo tức giận:

- Cô đúng là xui xẻo lần nào gặp cô cũng có chuyện. Thử hỏi cô vô ý hay cố tình đây? - hấn nói

- Tôi xin lỗi mà - nó nhìn hấn nói giọng có chút tức giận rồi

- Xin lỗi là xong à? - hấn

- Tôi đã nói xin lỗi và cũng đâu phải tôi cố ý mà. Anh đúng là hẹp hòi. - nó không chịu thua cãi lại

- Cô bảo tôi hẹp hòi, còn cô là đồ xui xẻo. Đúng không? - hấn cũng phản bác

- Ai là đồ xui xẻo? Anh là tên hẹp hòi...hẹp hòi...hẹp hòi. Hừ! - nó máu lên não sắp phun trào

- Đồ xui xẻo...xui xẻo...xui xẻo - hấn tức điên

- Hừ! Không thèm cãi với anh. - đi đến cửa nhà ăn thì quay đầu lại nói - Đồ hẹp hòi - và rồi chạy biến đi. Để lại một người tức sôi máu

Mặc dù mới đi từ phòng khách đến phòng ăn một lần. Nhưng nó nhớ rất rõ đường đi nên chạy lẹ đến. Đến nơi nó đi đến sofa ngồi xuống tiếp tục xem phim, bốn đứa kia vẫn đang chăm chú xem chẳng để ý gì xung quanh.

Hắn đã lên lầu(Kai và hắn đều có phòng ngủ riêng ở nhà Zan, có cả quần áo nữa), vào phòng mở tủ lấy một bộ quần áo khác rồi đi tắm.

Tắm xong bước xuống, năm đứa nào đó vẫn đang ngồi xem phim. Hắn bước đến bên sofa ngồi xuống bỗng mắt của Zan đảo qua người hắn m, nhiều mày hỏi:

- Devil mày không ngồi xem phim với tụi tao là vì đi tắm hả? - Zan hỏi

- Tao đâu có chi tại cái đồ xui xẻo nào đó nên tao mới đi tắm không xem phim với tụi mày được - hắn liếc điều nó rồi nói

- Đồ xui xẻo? Là cái gì? - Zan chớp chớp mắt hỏi

Nó nghe hắn nói thế bức lắm. Hắn giám nói nó là đồ xui xẻo.

- Là người không phải cái gì. - hắn thản nhiên đáp

- Người nào? To gan thật, nói đi tao xử cho. - Zan nói mà không biết mình sắp gặp nguy hiểm

Nó liếc hắn một cái, hắn vẫn bình thản trả lời một câu:

- Không cần. - hắn trả lời

Ba đứa Mail, San và Kai vẫn thản nhiên xem ti vi. Nó không nói gì, đến gần chưa tụi nó ra về. Trên đường về nó vẫn bức tức chuyện hồi sáng. Nó trong đầu chỉ thầm chửi hắn. Đưa hai đứa bạn về đến nhà, nó cũng trở về nhà mình.

Thấy nó về người làm liền cúi chào nó, nó không nói gì. Định bước lên lầu bỗng nó quay mặt lại nói với quản gia Hưng:

- Trưa nay cháu không ăn cơm. - Nói xong nó đi lên phòng

Úp mặt xuống chiếc gối êm ái, nó vẫn thầm chửi hắn.

.....

Ở một nơi nào đó cũng có người chửi thầm nó:" chết tiệt, con bé đó. Cô ta giám gọi mình là tên hẹp hòi, sau này tôi sẽ cho cô biết thế nào là hẹp hòi. " - người không cần nói cũng biết là ai.

Hắn nằm trên giường liền có tiếng gõ cửa(hắn về nhà rồi):

- Có chuyện gì - hắn mở cửa

- Dạ. Cậu chủ, mời cậu xuống ăn cơm ạ - người đó trả lời

- Ủ - hắn

Người đó nghe hắn trả lời xong liền nhanh chân xuống lầu.

.....

Hôm nay nó vẫn đi học như bình thường. Đến lớp, nó tiến về chỗ của mình. Hắn vẫn chưa đến, nó ôm hận từ đó tới giờ. Nó cũng quyết tâm sẽ cho hắn biết thế nào là " xui xẻo".

Nó quang cặp xuống bàn rồi tiến về phía hai đứa bạn đang ngồi tán chuyện. Ngồi nói chuyện được vài ba câu thì bọn hắn bước vô lớp. Nó thấy hắn cũng chẳng thèm để ý, Kai tiến về chỗ ngồi nghe nhạc, Zan thì chạy ngay tới chỗ tụi nó:

- Nè, hôm đó đi chơi vui không? - Zan hí hửng hỏi

- Vui lắm nha! - lời nói của Mail tràn ngập sự vui vẻ

- Zan lần sau dẫn tụi này đi chơi tiếp nha! - San nói

- Được không Zan? - dù nó hiện tại rất ghét hắn nhưng mà chơi vẫn rất vui nên nó cũng lên tiếng

- Được hôm nào rảnh thì đi tiếp - Zan nói còn kèm theo nụ cười tươi, lộ chiếc răng kèn lì làm mấy đứa con gái trong lớp say nắng lẫn nữa

- Bala...bala

Tiếng trống vào lớp vang lên nó và Zan trở về chỗ. Đến tiết thứ hai thì bút của nó hết mực(nó có bao giờ chuẩn bị đồ dùng học tập đâu)nó ngó nghiêng, hỏi ai cũng chỉ có một cái bút. Cuối cùng nó quay sang hỏi hắn:

- Devil oi, có bút không cho mình mượn một cái - giọng nó có chút nịnh nọt
- À, bút hả! - hần mắt vẫn dán vào phone, ghé ngả ra sau(bởi vì gần tường nên hần mới ngồi vậy) không ngẩng đầu lên nói
- Ủ, bạn có viết không cho mình mượn - nó nói
- Có... Nhưng tôi còn phải viết không cho cậu mượn được - hần trả lời bằng giọng ngây thơ vô (số) tội. Tay vẫn lướt trên màn hình
- Devil này. Cậu đâu có dùng đến, cho mình mượn đi - nó vẫn giữ giọng nói ấy
- À, tôi hẹp hòi nên không thể cho cậu mượn được. - hần nói câu đó làm nó máu trào lên não
- Vậy tôi cũng không cần mượn cậu nữa. Hừ - nó nói xong nằm xuống bàn để "ngủ"

Cô giáo nhìn thấy nó ngủ cũng không giám nói gì, bởi vì lúc nào cũng dễ thương, dễ gần nhưng hể nghĩ đến chuyện một năm trước khi nó học lớp 10 một lần có một thằng con trai chêu chọc nó, nó đuối không chịu đi còn cố chêu chọc vậy là bị nó đánh cho nằm viện hai tháng. Vậy nên cô giáo vẫn sợ.

Hôm nay đúng có tiết thể dục . Nó đã kiếm một cái cờ để ở lại trên lớp, chờ lúc không còn ai trên lớp. Nó kiếm đâu ra một cái cửa nhỏ, rất sắc rồi cửa một cái chân ghế của hần, chỉ để lại một phần cuối rồi dọn dẹp hiện trường.

Cuối giờ mọi người lên lớp nó vẫn ra về không có chuyện gì. Hần trở về chỗ, móc phone ra, bắt đầu duy chỉ tư thế ngồi như bình thường. Bỗng " rầm" một tiếng mọi người trong lớp quay ra nhìn thì thấy.

Hần đang nằm dưới sàn, chân ghế gãy một cái. Hần bị vậy tức lắm, hần lấy lại phong độ đứng dậy lạnh lùng liếc cả lớp một cái, mọi người bị ánh mắt đó làm cho đổ mồ hôi lạnh quay sang hướng khác. Nó thì đang nhin cười, hần nhìn qua là biết ngay chắc chắn là nó làm. Hần càng tức hơn liền vươn tay giữ ghế nó rồi nói nhỏ chỉ đủ hai người nghe:

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Oi! Anh Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Ấm Áp!

- Là cậu làm đúng không. - hần hỏi nhưng đó chính xác hơn là một câu khẳng định, trong mắt hần lúc này đã có tia lửa.

Nó làm như không nghe tiếng gì, ngồi nghịch móng tay. Hần càng điên nó càng bình thản, hần lập lại lần nữa:

- Có phải cậu làm gãy chân ghế của tôi không. - hần
- Há? Cậu nói gì thế? Không hề. - trong mắt nó là một sự ngây thơ vô (số) tội.
- Cậu cứ chờ đó. - Chỉ có thể nói lúc này lạnh và lạnh, nói xong hần đi đến góc phòng lấy một chiếc ghế mới (ghế dự bị).

Nó đắc thắng, trong lòng cười không thôi. Không nhin được nó quay đầu cười, đúng lúc Zan nhìn thấy. Cậu ta khó hiểu nhìn nó, nó thấy vậy liền dồn sức lực để nhin cười.

Hần ngồi đó ánh mắt vẫn lạnh, trên tay vẫn là chiếc phone. Tay lướt trên màn hình xem gì đó. Xong xuôi hần đi ra ngoài, gọi một cuộc điện thoại. Quay về lớp ngồi xuống ghế, hần liếc nó một cái, môi hơi nhếch lên.

Một giờ học trôi qua, chính vì đắc thắng nên tiết trước không xuống căngtin vậy nên bây giờ bụng nó đang đánh trống rất sôi nổi. Nó định kéo hai đứa bạn xuống căngtin thì thấy hần bước vào, trên tay là một chiếc túi nhỏ.

Hần về chỗ, đặt chiếc túi xuống bàn rồi lấy từ trong đó ra một chiếc hộp nhỏ. Mở chiếc hộp đó ra. Thứ trong đó rất thu hút ánh nhìn của các bạn trong lớp nha. Là một chiếc bánh có hạn trên thị trường hiện nay, nó không chỉ đắt mà còn do một đầu bếp cực kỳ nổi tiếng làm ra, phía trên được phun một lớp sô-cô-la, xung quanh là một chút chất lỏng màu xanh. Còn có vài thứ gì đó giống như viên kẹo nhỏ bên trên, thật là thu hút ánh nhìn.

Nó, Mail và San nhìn thấy liền nuốt nước miếng . Zan và Kai nhìn thì cảm thấy quái lạ, Zan ngu ngơ:" cậu ta có bao giờ thích ăn đồ ngọt đâu mà giờ lại mua một chiếc bánh ngọt nhỉ? "

Nhìn biểu hiện của nó, hần cười nhẹ một cái, nụ cười này cho sự trả thù của hần. Hần ngồi xuống ghế rồi nói:

- Min, Mail, San có phải ba cậu điều thích ăn bánh ngọt không? - hần liếc nó một cái rồi hỏi
- Ủ! - ba đứa đồng thanh gương mặt tươi cười như trẻ con

Hắn cười nhẹ rồi chỉ vào chiếc bánh trên bàn:

- Mail, San ăn đi nhé - rồi lại liếc nó cái nữa
- Thask Devil! - San, Mail nói rồi chẳng cần đề ý gì ngồi xuống và "ăn".

Nó đang rất vui nghe hắn nói vậy giống như từ trên "mây" liền rơi xuống đất. Thật tức mà, hắn hỏi nó thích ăn bánh không. Cuối cùng không cho nó ăn.

Thật ra cuộc gọi điện vừa rồi là hắn gọi để đặt chiếc bánh này. Biết nó thích ăn đồ ngọt nên mua để trêu tức nó.

Nó mang theo tức giận đi về chỗ thầm nói:

- Đúng là hai đứa tham ăn, có ăn quên bạn. - nó (Min tự nói mình hả?)

Lấy ra một chiếc bút và một tờ giấy, nó ngồi đó viết linh tinh. Nó nhìn tờ giấy như nhìn kẻ thù, bút là vũ khí. Nó, lấy chiếc bút chọc chọc, vẽ vẽ, cuối cùng cầm tờ giấy lên và "xé" (giận cá chém thớt ý mà).

Hắn thầm cười, rồi từ trong ngăn bàn lấy ra một chiếc hộp. Đưa đến trước mặt nó, nó nhìn thứ bên trong đó thì mắt sáng rực. Lừa hắn đã tắt, vội vàng mở chiếc hộp ra.

Một chiếc bánh y như chiếc vừa rồi (hắn đặt hai cái ý mà), nó bỗng quay sang hắn cười tươi, rồi không tự chủ mà "ôm" lấy hắn. Ôm xong lại ăn bánh bình thường. Không thêm đề ý xung quanh có rất nhiều người đang ngó nhác nhìn nó, và cả hắn nữa.

Hắn đơ toàn tập, mắt không chớp nhìn nó. Trong lòng dâng lên một tia ấm áp mà không sao tả được, lúc trước hắn chỉ biết ấm áp chỉ có gia đình mang lại.

Nhưng giờ đây một người khác lại có thể cho hắn cảm giác này, tia ấm áp này cũng khác hoàn toàn so với sự ấm áp gia đình mang lại. Hắn cảm nhận được thế. Mà đơn giản hắn chỉ nghĩ do chưa bao giờ có người đối với hắn như thế nên mới vậy thôi. Hắn phục hồi tinh thần, ánh mắt nhìn con mèo tham ăn có chút dịu dàng hơn.

.....Cổng trường.....

Sáu đứa chúng nó đứng ở một gốc cây gần trường. Mail cười nói vui vẻ:

- Tôi đến bar X chơi không mọi người? - Mail
- Quán hôm bữa à?! Được đó tối nay đến đó chơi đi - nó cười híp mắt, hai tay giơ lên cao về ủng hộ
- Nay mọi người. Không nên đến đó chơi đâu. - Kai sợ tụi nó biết thân phận bọn hắn nên phản đối
- Tại sao? - nó khó hiểu nhìn Kai
- Đúng đó, tại sao? - Mail chu môi hỏi
- À...ừm...ừm tại vì...ở đó thường xảy ra đánh nhau, các bạn là con gái không nên đi đến chỗ đó - Kai vất vả tìm một lý do.
- Không sao đâu mà, tụi này không sợ. Và lại các cậu cũng đi mà, đúng không - San đưa tay chỉ bọn hắn nói
- À - Zan đưa mắt nhìn hắn, Kai không nói gì nữa. Thấy hắn gật nhẹ đầu Zan nói - vậy tối nay khoảng 10 giờ gặp nhau nhé!
- Hà? Sớm vậy, 11 giờ 30 phút đi - Mail lắc lắc tay Zan nói
- Lần trước các cậu đến rất sớm mà sao giờ lại đòi đến muộn, nguy hiểm lắm - Zan phản đối
- Thôi vậy cũng được - nó vui vẻ kéo tay Mail nói nhỏ vào tai cô - có sao đâu đến sớm về muộn, hi hi.

Mail nghe xong gật đầu một cái rồi vui vẻ cầm tay nó và San kéo đi. Tươi cười ngoảnh lại nói:

- Bye, tối gặp nhé! - Mail

Đề lại ba thằng bọn hắn ngỡ ngàng vì sự thay đổi của Mail. Sau đó Kai móc điện thoại ra gọi cho Ry quản lý ở đó dặn dò tối nay không được gọi bọn hắn bằng "đại ca (Devil), nhị ca (Kai) và tam ca (Zan)" rồi cúp máy.

Nhân vật mới:

- Nguyễn Lam Quốc (Ry): đẹp trai nhưng thua xa bọn hắn, là tay sai thân cận của hắn. Là quản lý quán bar X, cũng là một tên sát thủ chuyên nghiệp.

Chương 7: Không Đến

Khoảng 9 giờ 45 phút

Trên một chiếc xe hai cô gái lao vi vu trên đường, đến một chiếc cổng cao thì tiến vào.

Là Mail và San ý mà, bước vào nhà nó hai đứa nó vừa đi vừa ngân nga bài hát gì đó. Bước vào phòng nó, hai đứa vẫn hát nụ cười rạng rỡ trên môi. Nhìn xung quanh phòng không thấy nó, hai đứa vẫn ngồi ngân nga khúc ca yêu đời nào đó. Chỉ đến khi cửa nhà tắm mở ra, một bóng người xuất hiện. Đúng hơn là ma không ra ma, người không ra người. Đầu tóc rũ rượi, quần áo thì xộc xệch, chân không mang dép. Đầu hơi cúi xuống, bước từng bước tới chỗ hai đứa kia.

Hai đứa kia mắt không chớp, bày khuôn mặt non nớt nhìn bóng người ấy. Chính là nó, Mail thu lại tầm nhìn giọng ập ứng nói:

- Ê...ê, Min...m...mày...làm gì mà ra nông nổi này vậy?! - Mail

Nó khuôn mặt tái xanh, bộ dạng khó chịu, hai tay thõng xuống bước đến bên giường ngồi xuống. Giọng mang chút mệt mỏi nói:

- Tao bị đau bụng - nó trả lời, vẻ mặt nhăn nhó. Mắt hơi nhắm

- Sao mày bị đau bụng vậy? - San giờ lên tiếng, từ nãy giờ chỉ chăm chú thưởng thức sắc đẹp ngàn năm có một của nó.

- Không...không phải đến cái kia chứ? - Chưa đợi nó trả lời Mail đã nói, tay chỉ vào bụng nó, mặt hơi đỏ.

- Cái gì? Vớ vẩn. Tao bị đau bụng do mày dẫn tao đi ăn lúc chiều đó. Ăn đồ đâu không, hại tao đau bụng từ chiều đến giờ. Hix - nó tố cáo Mail, nhìn nó rất đáng thương nha. Khuôn mặt như sắp khóc.

À, chả là lúc sáng tụi nó không về thẳng nhà, mà lúc đi trên đường thấy có một quán ăn nhỏ, thì ghé vào ăn. Không cần biết có hợp vệ sinh không mà kêu sáu tô mỳ trộn. Kết quả, hai đứa kia lúc sáng không biết ăn gì rồi mà nhường cho nó bốn tô. Giờ đau bụng!

- Vậy à. - Mail cúi mặt ngượng thấy sợ, gãi gãi đầu

- Vậy hôm nay mày có đi được không? - San lên tiếng mang theo một chút lo lắng

- Thôi hôm nay tao không đi - nó khổ sở nói. Ai kêu tham ăn làm chi, bây giờ không được đi đáng đời!

- Vậy thì... - chưa nói hết câu thì điện thoại của Mail vang lên - là Zan gọi

Nó ngồi xoa xoa bụng. Mail đưa máy lên nghe:

- Alo - Mail nhẹ nhàng nói

- 'Mail à, các bạn đến chưa?' - Zan hỏi

- À, ừm. Min nó bị đau bụng nên... - Mail giọng có chút ngập ngừng nói. Mà chưa nói xong đã bị Zan chen ngang

- 'À, vậy các cậu không đến được à!?' - Zan thật ra rất vui mừng, nhưng vẫn cố tỏ ra tiếc nuối, mang theo phần lo lắng hỏi - 'Tiếc quá, mà Min có sao không?'

- Nó không sao, mà tụi mình rất xin lỗi vì... - Mail nói mang theo một chút ngại vì...

Nó chưa cho Mail nói hết câu đã cảm động xen vào:

- Mail à, mày thật sự là một người bạn tốt của tao, tao yêu mày quá - nó đưa đôi mắt long lanh nhìn Mail

- Ai bảo mày là bạn thân của tao. - Mail vỗ ngực cảm thán - tất nhiên tao phải xin lỗi hộ mày rồi

- Hả? - nó ngờ ngác chưa tiếp thu được hết câu nói của Mail

Rồi Mail quay qua điện thoại nói tiếp:

- Xin lỗi bạn vì Min nó không đến được chỉ có hai tụi mình đến được thôi! Hi hi - Mail nhà ta nói xong nó đang từ trên giường tiếp thu được câu nói của Mail sít chút nữa là ngã xuống đất.

Nó còn tưởng rằng hai đứa kia muốn ở nhà với nó. Đúng là con bạn độc ác nó khóc thầm trong lòng.

- 'Hà? À, ừ được rồi các bạn đến nhanh nhé!' - Zan tưởng tụi nó không đến nên vui, bây giờ khóc không ra nước mắt

- Tạm biệt - Mail cúp máy

Quay qua nó, nó vẫn đờ nhìn Mail. Rồi đưa tay kéo San ra ngoài cửa. Ngoảnh mặt lại nói:

- Tạm biệt mày, ở nhà dưỡng bệnh đi. Hai tụi tao đi chơi, về có gì tao kể cho. - rồi đi thẳng xuống sân

Nó ở trong phòng ảm ức, con đau bụng lại kéo đến. Nó chạy nhanh vào nhà vệ sinh.

.....

Tại quán bar X hai đứa bước vào, vào đến quầy rượu thì có một người đàn ông bước đến, kính cẩn nói:

- Dạ, có phải hai vị là tiểu thư Mail và tiểu thư San không ạ!? - người đó nói

- Đúng vậy, mà anh là!? - Mail nhăn mặt một chút hỏi

- À, xin tự giới thiệu tôi là Ry, quản lý của quán. Ba vị Devil, Zan, Kai là khách quen ở đây ạ! - Ry nói

- Ba bọn họ đâu rồi? - Mail nhàn nhạt hỏi

- Mời hai vị đi theo tôi - Ry đưa hai tụi nó đến phòng VIP, rồi lui ra.

Hai đứa bước vào, không để ý gì tới bọn hán. Căn phòng rất rộng, có hai màu chủ đạo là đen và xám, có hai tủ rượu lớn với đủ loại rượu khác nhau. Tầm mắt có màu xám, họa tiết nhìn là biết thiếu rất tỷ mỉ. Bước chân lên có thể cảm nhận đây là tơ tằm 100%. Hai hàng ghế sofa được kê đối nhau nhìn rất thoải mái và lúc này hai đứa cũng đã phát hiện ra sự có mặt của bọn hán.

Zan tức điên vì hai đứa không để ý tới sự có mặt của mình. Còn hán và Kai chẳng thèm để ý tới gì. Nếu là có nó hán còn để ý chứ giờ không có nó hán không cần.

Tươi cười bước tới chỗ bọn hán, Zan rất nhanh lấy lại phong độ cười lại với hai đứa đứng dậy kéo hai đứa xuống ghế.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Oi! Anh Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Phòng Vip

Hai đứa ngồi xuống ghế, San nhìn thấy một ly rượu thì đưa tay lấy, định uống thì Kai nhìn thấy vội giật lấy. Đặt lại xuống bàn, San bị cướp rượu ngon quay qua lườm Kai một cái rồi bực bội nói:

- Sao cậu cướp rượu của tôi? - khuôn mặt hơi nhăn nhó

- Đó là loại rượu mạnh, cậu uống vào thì sẽ say. - Kai nhìn San giải thích, đơn giản vì cậu chỉ nghĩ San là một cô gái thì không thể uống loại rượu mạnh như thế.

- Cậu nghĩ tôi không thể uống được loại rượu này à. Cậu khinh thường tôi quá! Hừ! - giọng khó chịu, rồi San đưa tay lấy lại ly rượu nhanh chóng uống hết.

Kai bất ngờ trước hành động của cô, cậu tưởng rằng cô sẽ bỏ cuộc không uống. Mặt nhăn nhó nhìn cô xem sắc mặt cô có thay đổi không.

Nhưng không cô có bất kì thay đổi nào. Nó rất đắt nên khó có thể uống được nó! Người bình thường nếu uống nó thì sẽ say ngay từ ly đầu tiên rồi, người trong giới thì cũng sẽ hơi đỏ mặt một chút. Còn cô thì không! Làm cho cậu bắt đầu tò mò về cô rồi!

- Thấy chưa?! Giám khinh thường tôi. - San giọng nói đắc ý, neho mắt khinh thường nhìn về phía Kai

Kai chỉ "hừ" một tiếng rồi đứng dậy bước tới chỗ Devil ngồi xuống (muốn tránh xa San mà), Zan lúc này cũng đang có nhiệm vụ quan trọng là...ngờ vồn.

Mail với Zan hai đứa đang chơi oẳn tù tỳ, nếu ai thua sẽ phải uống rượu. Mà đây là loại rượu quý nhưng không nặng, rất thơm, rất đậm vị. Zan từ này luôn..."thắng", không được uống giọt nào! Mail thua thì cười một tràng dài. Nhìn Mail uống hết ly này đến ly khác, mà khiến cậu đau lòng. Một lúc sau Mail lấy máy nhắn cho nó một tin: "Min ơi, tụi tao đang ở phòng VIP nè. Vui lắm, còn mày sao rồi?"

.....

Ở một căn phòng, một cô gái mặc bộ đồ đen đúng như phong cách của mình. Cô đi xuống sân rồi lái xe đi. Là một chiếc xe phan khối lớn. Cô không có mang mũ bảo hiểm Trên con đường gió thổi, lá kêu. Và còn có vào ngã thanh niên về còn đồ đang treu nghẹo một thiếu nữ trẻ, nhìn thấy vậy cô "phanh gấp" tạo ra một tiếng kêu chói tai "kết...".

Cô gái đó là nó, nó bước nhanh tới chỗ bọn còn đồ, thiếu nữ đó có khuôn mặt khá xinh đẹp. Đôi mắt màu cà phê, hơi mọng nước, sợ hãi nên cơ thể co dúm.

- Mấy người dám dơ thói lưu manh ở đây à!? - nó giọng lạnh nói

Mấy tên kia nghe giọng con gái thì nhìn qua. Tên cầm đầu nhìn thấy một người xinh xắn như nó thì nhếch miệng cười khinh thường. Buông tay thiếu nữ kia ra, khoanh tay để trước ngực. Thiếu nữ đó nhanh chóng rời khỏi.

- Cô em muốn tham gia cùng bọn anh không. - một đứa con gái chân yếu tay mềm như nó thì làm được gì.

Nó cũng biết được tên đó đang nghĩ gì. Chuyện như vậy quá bình thường, một người có vẻ ngoài và tính cách hàng ngày như nó thì ai nghĩ nó là một đứa máu lạnh, độc ác chứ.?

- Cút! - nó cao giọng quát một câu, mang theo sự uy quyền

Vài tên vẫn không biết sống chết tiến gần về phía nó. Tên cầm đầu vẫn đứng chỗ cũ, nở nụ cười.

- Cô em, tụi anh rất thích em nha! Đi chơi với tụi anh đảm bảo sẽ rất vui. - một tên nói

Nó không nói gì, mặt lạnh như tiền. Tên vừa nói định ôm nó thì được nó ban tặng một cái tát. Nó khinh thường nói:

- Tụi mày muốn chết à? Còn không mau biến đi. - nó

- Được lắm cô em, tụi anh định bỏ qua việc cô em làm lỡ giờ ăn tối của tụi anh. Nhưng giờ cô em làm anh bị thương thì không thể bỏ qua được rồi. Em phải đền bù chứ nhì. - tên vừa bị đánh, xoa má đứng lên

- Tụi mày đúng là không biết sống chết! Lên đi không cần diễn trò nữa. - nó liếc tia sắc bén nhìn chúng

- À, vậy thì tụi tao cũng không thêm đùa nữa - tên bị đánh chuyển giọng nói

Một thằng bước lên, định đánh nó. Thì một tiếng súng vang lên "pằng", tên đó bị một viên đạn sượt qua tóc. Một chút tóc bị đứt rơi xuống đất. Thằng đó cả kinh chấn động. Mấy thằng xung quanh cũng vậy.

Nó! Trên tay là một khẩu súng ngắn. Cười lạnh, mang theo một tia chết chóc. Ánh mắt của nó giống như có thể nhìn thấu người khác, làm cho mấy thằng đó lạnh sống lưng.

Khẩu súng đó. Nhìn sơ cũng có thể nhận ra nó đã được cải tiến gấp nhiều lần súng thường. Viên đạn bắn ra tốc độ cực nhanh, có sức công phá lớn.

Bằng chứng là bức tường bị bắn nó không nứt rạn, nhưng lại tạo ra một lỗ thủng nhỏ.

Tên cầm đầu nhìn thấy súng trên tay nó thì tái xanh mặt, đầu nghĩ rằng nó có súng. Nhanh chóng tên đó đã ra hiệu cho mấy tên kia rút lui.

Nó bước lại chiếc xe của mình nở nụ cười khinh bỉ mấy tên sợ chết đó. Rồi phóng xe đi.

.....

Đã 12 giờ đêm, quán bar càng ngày càng nhiều người ra vào. Trong phòng VIP năm người kia vẫn ngồi chơi chán.

Nó hỏi một phục vụ lại và nhờ dẫn đến phòng VIP, người phục vụ dẫn nó tới phòng VIP rồi quay ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Oi! Anh Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Bữa Cơm Gia Đình

Nó mở cửa bước vào. Nghe tiếng ồn bốn đứa kia đưa mắt nhìn lên.

- Min, Min không phải mày đau bụng sao? - Mail đang chơi với Zan, đưa đôi mắt đen lầy nhìn nó hỏi

- À, tao uống thuốc rồi - nó nhẹ nhàng trả lời. Sao không thấy giống lúc nó cầm súng nhỉ?

- Min đến rồi! - Zan nói

Nghe được giọng nói của nó hấn ngừng đầu lên. Nó đứng đó nở một nụ cười tuyệt mỹ trên môi.

- Mau lại đây ngồi đi - San đứng dậy kéo nó đến ghế sofa.

Nhìn qua nhìn lại chỉ còn chỗ của hấn là trống một ít. Còn mấy chỗ còn lại thì toàn là bim bim, nước ngọt, rượu, bài, kẹo... Kẹo và bim bim là do Zan sai người đi mua.

San đẩy nó xuống chỗ hấn, vì thừa chút siu nên hấn và nó ngồi rất sát nhau. Nó thì thấy chẳng sao với lại hấn còn cho nó bánh nên nó bớt ghét hấn hơn rồi nên còn chủ động kéo hấn ngồi gần lại. Còn hấn thì cảm thấy thật ngọt ngào, mặc dù cách vài lớp vải nhưng hấn vẫn cảm nhận được sự mềm mại ấm áp của nó. Cau mày lại.

Hấn ngảnh chóng lấy lại bình tĩnh trở lại khuôn mặt lạnh băng. Đưa tay lấy một ly rượu, nó đưa lên miệng mùi rượu phảng phất làm cho người ta cảm thấy thật thỏa mãn. Nhắm một ngụm rượu nó cảm thấy thỏa mãn nở nụ cười nhẹ.

Hấn để ý từng cử chỉ hành động của nó, nụ cười đó hấn bắt trọn. Nụ cười ấy làm cho nó trở nên dễ thương cực kì. Hấn nhìn chăm chăm vào nó.

Phát hiện có hấn nhìn mình nó quay ra hỏi:

- Cậu nhìn gì vậy. Mặt mình có dính gì à? - nó đưa tay xoa xoa mặt, rồi nhí qua hấn - đâu có đâu

Hấn không nói gì, ngoảnh mặt ra chỗ khác. Trong mắt hấn bây giờ là một tia dịu dàng và mang ý cười. Đôi môi cũng nhếch lên một chút.

Chỉ tội cho Zan thắng gần hết có được uống ngụm rượu nào đâu. Chơi bài còn thua bị phạt tiền. Sao mà số khổ vậy cái càn thắng lại không thắng, cái càn thua lại thắng. Kai thì bị San chặn họng, hai đứa ngồi cãi nhau mà.

Rồi đứng như dự kiến của "tụi nó" hơn 3 giờ sáng tụi nó mới lết xác về nhà.

Lúc lấy xe bọn hấn chỗ mắt ngạc nhiên khi nó đến bên chiếc xe phân khối lớn đó.

Mail và San thì tất nhiên hiểu chuyện gì xảy ra nên cũng chẳng nói gì. Nó đánh mắt qua ba tên kia rồi cười hi hi.

- Chiếc xe này do mẹ mình tặng nhân dịp sinh nhật của mình. Hôm nay có dịp nên đi thử thôi - nó nói

Mail, San thầm cảm thán: "Đúng là nói dối không chớp mắt mà, rõ là nó suốt ngày đua xe vậy mà."

Cái gì cơ bọn hấn không nghe nhầm chứ nó nói là "mẹ" nó tặng cho chiếc xe đó.? Mẹ nó là ai mà có thể để cho một đứa con gái mới 17 tuổi điều khiển chiếc xe phân khối lớn như vậy. Mà nó cũng gan giám ngồi lên nó.

- Các cậu có định về không? - nó lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của bọn hấn

- À, ừ về - nói rồi ba bọn hấn bước lên xe của mình

Mail, San cũng đã lên xe. Ba chiếc xe tiến về phía con đường. Khi đến đường chính bọn hấn có ý đi chậm lại sợ nó không theo kịp (khinh thường nó quá à). San lái xe đi vận tốc vẫn như cũ, rất nhanh. Bọn hấn muốn kêu San đi chậm lại nhưng nhận thấy chiếc xe của nó cũng đã phóng vọt lên trước. Bọn hấn vội vàng đuổi theo sợ nó xảy ra chuyện, nhưng không nó không những không mang mũ bảo hiểm mà còn lao nhanh với vận tốc kinh hoàng.

Nhiều thanh niên chơi đêm cũng phải đứng tim với nó. Bọn hấn ngờ ngác nhìn nó đang đùa với tử thần mà phát sợ. Lúc đó hấn thật sự không nghĩ nó là một cô gái.

.....

Hôm sau nó nhận được một cuộc điện thoại thông báo là ba mẹ nó đã xuống sân bay. Nó nhanh chóng chuẩn bị rồi đến sân bay.

Sân bay khá đông, nó ngoái nghiêng vài cái thì tìm thấy ba mẹ. Ba mẹ nó chờ ở một phòng riêng.

Nó nhìn thấy ba mẹ liền hét lên rồi chạy lại chỗ họ:

- Ba...mẹ

Thấy nó bà Trần vội ôm nó vào lòng, ông Trần cũng đưa tay xoa xoa đầu nó.

Rồi cả nhà nó bước ra xe với sự ngưỡng mộ của bao nhiêu con mắt.

Bà Trần mang một vẻ đẹp quý phái, trang nhã. Mặc dù đã 40 nhưng bà nhìn như một phụ nữ khoảng 25 tuổi. Nó đã thừa hưởng sắc đẹp từ mẹ nó.

Ông Trần khí thế hơn người, đôi mắt mang một sự sâu xa. Giống như có thể nhìn thấu người khác vậy.

Trên đường về nó hỏi bà Trần rất nhiều điều. Khi về tới nhà nó đích thân vào bếp. Mẹ nó nấu ăn rất ngon, nó cũng thừa hưởng được một phần. Nhưng mà nó có bao giờ nấu đầu chỉ có dịp đặc biệt hoặc là tự dưng nó thích nấu thôi.

Hơn 30 phút sau nó nấu nướng xong. Kêu người dọn ra, có khoảng 5 món. Món nào cũng thơm phức, nhìn là muốn ăn rồi.

- Quần gia Hưng cũng ngồi xuống ăn đi - ông Trần nói

- Dạ. - quần gia Hưng kéo ghế ngồi xuống

Bữa ăn gia đình hôm ấy thật ấm áp trọn vẹn. Tiếng cười vang khắp nhà.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Oi! Anh Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Một Phần Kí Ức

Sáng hôm sau, nó vừa bước xuống cầu thang đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm nức rồi.

Nó chạy ra phòng khách thấy ông Trần đang đọc báo nó đón đến đi qua đằng sau và ôm cổ ông nói:

- Ba ơi, ba có ngửi thấy mùi gì không? - nó cười cười hỏi

- Mẹ con đang nấu ăn trong bếp đó - ba nó quay đầu ra sau cười hiền nói.

Nó chạy nhanh vào bếp thấy bà Trần đang nấu ăn. Bà mang chiếc tạp dề màu xanh dương có hình máy chiếc lá nữa rất đẹp. Nó chạy lại ôm bà từ đằng sau, bà Trần đưa tay xoa đầu nó nói:

- Con lớn như vậy rồi mà y như trẻ con vậy. - giọng nhẹ nhàng, ấm áp

- Dù con lớn thế nào thì con vẫn là đứa con bé nhỏ của mẹ mà - nó ôm chặt mẹ nó hơn, giọng nói mang theo sự nũng nịu

Rồi nó buông bà Trần ra và phụ giúp bà nấu nướng.

Một lúc sau nó kêu người dọn ra, rồi nó chạy vô phòng khách kêu ba nó ra ăn cơm.

Ngồi xuống bàn ăn là nó không chịu được rồi, có rất nhiều món nó thích nha (món nào chả thích). Nó gấp miếng nào cũng khen tới tấp như chưa bao giờ được ăn món đó. Quần gia Hưng từ sớm đã ra ngoài rồi.

- Mìn à tối nay con gọi Mail và San sang đây nhé! - ông Trần

- Dạ, vâng ạ - nó ngẩng đầu lên nói trong miệng vẫn đầy thức ăn. Thức ăn còn dính cả lên chóp mũi.

- A, ha ha ha... - nhìn thấy gương mặt mèo của con gái ông không nhịn cười được

Mẹ nó cũng cười. Nó không nói gì chu môi rồi lấy giấy lau miệng.

Ăn trưa xong nó chạy xe qua nhà Mail và San để đón hai đứa nó đến.

.....Buổi tối, ở nhà nó.....

- San, Mail hai bác muốn bàn với hai đứa một chuyện. - ông Trần nói, rồi quay qua nó - con lên phòng trước đi

- Dạ - nó nói xong liền đi lên phòng. Nó thừa biết họ bàn chuyện gì rồi

Ở phòng sách có vẻ bàn bạc rất sôi nổi:

- Dạ cháu thấy sinh nhật lần này nên tổ chức nhỏ hơn vì có thể tăng độ gần gũi giữa môn người - Mail
- Ủ, thế cũng được - bà Trần
- Bala...bala

.....

Nó nằm mơ thấy một giấc mơ mà bao lâu nay nó luôn mơ thấy và cũng là ký ức không thể nào quên trong nó.

Trong một căn phòng tối một cô bé đang khóc rất lớn. Đôi mắt chưa đựng một sự kiên cường. Đầu tóc lộn xộn. Và cô bé đang rất sợ hãi. Và có một cậu bé cũng bị bắt vào sau đó cậu đã cứu cô ra. Nhưng chính vì thế mà cậu bé đã bị thương.

Nó giật mình thức giấc trán đầy mồ hôi. Gương mặt cậu bé thật mờ ảo, nó không thể nào nhớ rõ được.

Nó mở tủ ra lấy một chiếc vòng nhỏ, là một chiếc vòng cổ có mặt hình một thiên thần có một bên cánh đen một bên cánh trắng. Đó là chiếc vòng cậu ta đưa cho nó. Cậu ta đã nói rằng đó là vật đính ước sau này nó phải lấy cậu ta vì đã cứu nó.

Nhìn ngắm một lúc thì nó cất chiếc vòng lại vào tủ.

.....

Hôm nay nó phải đi học. Nó không ăn sáng mà bảo tài xế đưa đến trường luôn. Một mõi bước vào lớp. Rồi thẳng tiến về chỗ và ngủ bù (dù còn hơn 5 phút nữa là vào lớp). Mặt mày ủ rũ vì mất ngủ, sau khi mơ thấy giấc mơ đó nó cứ ngồi suy nghĩ mà không ngủ.

Hắn quan sát thấy nó như vậy liền lấy tay giật giật tóc nó. Kết quả nó ngủ không yên liền máu lên não hét ầm lên. Hắn vội bịt tai lại (sợ điếc ạ):

- Làm cái quái gì vậy, không thấy tôi đang ngủ à? - nó đập bàn (hông hình tượng rồi)
- Điếc tai quá. Cô vận cái loa nhỏ nhỏ coi - hắn nhăn mặt nói
- Tôi ngủ mất mớ gì cậu - nó liếc hắn một cái (ở lớp gọi cậu ở chỗ khác gọi anh)

Nó nói xong không đợi hắn trả lời lại quay ra ngủ tiếp. Cả lớp vừa rồi rất chú ý xem nha.

Zan tươi cười vòng ra chỗ hắn vỗ vai nói:

- Mà đúng là dở hơi nha! Tự dưng phá giấc ngủ của Min không biết có ý gì? - giọng nói có ý chêu chọc

Hắn nghe xong vươn tay vỗ vào đầu Zan một cái rồi đau. Zan lấy tay ôm đầu giả bộ đáng thương nói:

- Mà sao lại đánh tao? Tao đâu có làm gì sai đâu! - Zan đúng là một đứa trẻ ngây thơ vô số tội nha.

Cả lớp thấy rất buồn cười với hành động của Zan, nhưng ai dám cười? Chỉ có hai đứa Mail, San không biết sống chết là cười thôi. Nó thì chẳng hứng thú "ngủ rồi". Kai, hắn thì chẳng buồn mở miệng.

Cô giáo vào nó cũng chẳng buồn dậy. Hắn ngồi đó mà ngắm nó thôi, thỉnh thoảng lại nghịch tóc nó.

Nó ngủ thì rất dễ thương, hàng mi cong dài, môi mỏng và đỏ mọng. Hai bên má hồng hào. Tóc mềm mượt rũ xuống gương mặt nó.

Tiết thứ ba nó mới dậy. Bụng đói meo kiệt sức. Nó không muốn dời chỗ ngồi nhưng mà nó cũng chẳng muốn chết đói.

Đang phân vân suy nghĩ thì một chiếc hộp được đưa tới trước mặt nó. Nó nhìn lên thấy hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Oi! Anh Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Khoai Tây Chiên

Mắt nó sáng lên, cầm lấy chiếc hộp. Mở ra, ôi là một chiếc hamburger lớn. Có rất nhiều tầng khác nhau nào là thịt hun khói, trứng, cà chua, rau xanh,

xúc xích. Còn có thêm một cốc nước dâu nữa.

Hắn đi về chỗ ngồi, lại tư thế cũ. Nó chẳng thèm để ý gì bắt đầu cầm chiếc bánh lên và "ăn". Đang ăn được một nửa bỗng nhớ ra điều gì, nó dừng lại và quay đầu nhìn hẳn "cười tươi" (cười đau khổ thì đúng hơn).

- Cậu ăn không? - nó đưa chiếc bánh đã bị ăn một nửa đến trước mặt hắn

Giương mặt xinh đẹp của nó được ta điểm bởi một vài chấm tương ớt. Làm cho nó không khác gì một đứa trẻ. Và tất nhiên cũng không khác một "thiên thần" (Mìn là thiên thần vậy ta là thiên sứ à?).

Hắn nhìn mà chỉ muốn cắn vào má nó (Nè, nè nghĩ quá xa rồi đó). Hắn cười nhẹ rút trong túi quần một chiếc khăn tay rồi lau đi những vết tương ớt trên mặt nó.

- Tôi không ăn, cậu cứ ăn đi - hắn lau xong lại rút khăn vô túi rồi nói

Nó lại cúi đầu ăn, ăn hết cả cái bánh đó nó thỏa mãn cầm cốc nước dâu lên uống.

Hai đứa Mail, San giờ mới mò về. Đi sau còn có hai người Zan, Kai hộ tống. Về mặt một Kai thì trầm lặng, còn Zan thì tay cầm một bó hoa "hồng", bên tay còn lại cầm một bạch lớn, về mặt tiếu nữu.

Chà là giờ lúc này khi bốn đứa vẫn ở căngtín, có hai nữ sinh đi đến bàn bốn đứa và một nữ sinh (lớp 10) trên tay là một bó hoa hồng đến gần chỗ Zan và nói:

- Em rất...th...thích anh, anh...anh...có thể...nhận bó hoa này không? - nữ sinh đó càng nói giọng càng nhỏ. Đầu hơi cúi. Khuôn mặt đỏ ửng tay run run đưa bó hoa ra

Ba đứa kia chẳng thèm quan tâm vẫn tiếp tục "ăn".

- Tất nhiên, làm sao có thể từ chối tấm lòng của em chứ - Zan cười làm lộ chiếc răng khểnh, bao nữ sinh trong căngtín mắt tròn. Nhất là nữ sinh đang cầm bó hoa hồng

Zan đưa tay nhận lấy bó hoa. Hai nữ sinh nhanh chóng cúi chào và rời đi.

Đề xuống bàn ăn và Zan bắt đầu khoe. Và kết quả Mail tức lên nên tịch thu bó hồng luôn.

Trở về hiện tại:

- Mìn yêu đầu dây rồi hả! - Mail tay cầm bạch khoai tây chiên miệng vẫn nhai chạy lẹ tới chỗ nó. Rồi đưa một bạch khác ra: - Nè ăn đi!

- Thask mày! - Nó để cốc nước dâu lên bàn rồi cười cười lấy cả hai bạch (cả bạch Mail đang ăn).

Một miếng bánh chưa kịp vô miệng, thì cả hai bạch khoai tây chiên đã bị nó lấy mất. Tay vẫn đưa trong không trung.

Mail mở to mắt, nó "cướp" trắng trợn vậy! Máu lên não:

- Mày lấy hết tao ăn bằng gì? - Mail mày đen kéo đầy trên đầu

- Mày chỉ cần nhìn thôi. Mày béo quá! Tao ăn hộ - nó rất vô (số) tội nhẹ nhàng nói

Tức...tức...và tức. Mắt đỏt lên lửa giận, Mail liền ra hiệu cho Zan. Zan ở đằng sau đi lên, đưa cái bạch ở tay cho Mail. Mail thu lại tức giận phun ra một câu:

- Mày còn béo hơn heo! - rồi về chỗ ngồi, Mail nhanh chóng mở cái bạch ra.

Bên trong toàn khoai tây chiên.

San cũng với tay lấy một bạch khoai tây chiên. Bọn hắn thì ngồi chân nắn nhìn bọn nó ăn. Zan để bó hoa lên bàn Mail, nó thấy hoa hồng trên bàn Mail thì nói:

- Hoa ở đâu ra vậy? - nó miệng đầy khoai tây chiên nói

- Của Zan đó - Mail cười cười đánh mắt nhìn Zan

- Zan tặng mày hả?! - nó ngu ngơ hỏi

- Ừm - Mail bỏ miếng khoai tây chiên vô miệng thỏa mãn nói

Zan khoe miệng dạt dạt dở khóc, dở cười. Tự hỏi sao mình ngu thế tự nhiên khoe làm bây giờ mất luôn bó hoa.

Trống vào lớp vang lên nó, Mail và San vẫn ngồi đó ăn "khoai tây chiên" (mà không khát nước sao?). Cô giáo hôm nay dạy là một cô giáo mới, cô giáo tui nó hôm nay có việc. Cô thấy tui nó ngồi ăn không chú ý đến mình giảng thì đập thước nói:

- Mấy em kia đây là giờ học không phải giờ ăn. - cô tức giận nói

Tui nó nghe tiếng quát thì nhìn lên. Đứa nào cũng tay cầm, miệng nhai. Tò ra rất bình thường. Nó ăn xong mấy miếng trong miệng mới nói:

- Cô giảng thì cứ giảng, tui em ăn là việc của tui em - nhẹ nhàng nói xong nó tiếp tục "ăn".

- Em...em - vì tức giận nên cô cà lăm

Cả lớp choáng. Hấn lại nhìn nó. Hấn bất ngờ về câu nói của nó. Không ngờ nha nó bình thường chăm ngoan như vậy mà vì bận ăn mà khỏi cần học.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Oi! Anh Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ghét Hoàn Ghét

- Tôi sẽ báo với chủ nhiệm lớp này - cô không làm gì được nói xong quay ra giảng bài

Tui nó ăn hết bịch này tới bịch khác. Đếm cũng phải được 7, 8 bịch rồi. Đây là bịch cuối cùng nó nhanh chóng vuron tay lấy luôn. Mà phải nói là "cướp" thì đúng hơn.

- Ê, con kia mày làm gì vậy!? - San bức xúc cau mày nói

Không ngờ nó nhanh tay vậy. Mà còn tham ăn nữa chứ. Hấn bất đắc dĩ lắc đầu chán nản nói:

- Sao mà cậu ăn nhiều vậy? Không sợ béo à? - hấn

- Kệ tôi - nó lè lưỡi

- Cậu béo vậy có thể làm heo được đó! - hấn đưa tay lên véo vào má nó rồi phán.

Mail, San nghe được câu nói của hấn thì cười sặc sụa. Cũng vì thế mà cả lớp chú ý. Nó, máu nóng phun trào. Gạt tay hấn ra. Với tay cầm lấy nguyên bó hồng và...đập cái "bụp" vô mặt hấn (để giận nghê).

Hấn đơ luôn rồi, hai đứa kia cũng nhin cười. Kai, Zan mất chữ O miệng chữ A nhìn nó. Trong lòng Zan thầm "khâm phục" nó. Không ngờ nó dám làm vậy.

Hấn lấy lại tinh thần. Khuôn mặt giờ lạnh băng, không khí xung quanh có thể cảm nhận được đã giảm nhiệt độ không ít. Đưa đôi mắt của từ thần nhìn nó, ánh mắt sắc lạnh khiến người khác phải run sợ.

Nó cũng liếc xéo hấn, tầm mắt nó chứa đựng sự tức giận cho thấy nó vẫn còn rất bức. Lửa giận trong mắt nó vẫn đang bùng cháy.

Hai luồng khí lạnh - nóng đối đầu làm cho không khí lớp học có vài phần u ám. Lớp học không một tiếng động, hai luồng khí bao trùm lớp học. Có thể cảm nhận được nếu không muốn chết thì nên ra khỏi lớp này.

Bỗng lúc này:

- Em thưa cô, tài liệu cô cần đây ạ! - ở cửa bỗng xuất hiện bóng dáng của một nam sinh trên tay cầm sấp tài liệu

Mọi ánh mắt trong lớp đổ dồn về phía cậu nam sinh. Cậu ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cô giáo nhân cơ hội này nói:

- Được rồi, đưa đây cho cô - cô nhanh tay lấy sấp tài liệu - nào chúng ta bắt đầu học

Cả lớp sợ hãi quay mặt lên. Khí lạnh của hấn vẫn duy trì mà ngày càng lạnh. Nó lửa vẫn cháy. Nó bơ hấn, không thèm liếc nhìn lấy một cái.

Bây giờ trong lòng hấn bao nhiêu sự dễ thương, hiền lành của nó đã sụp đổ hoàn toàn. Hấn ghét nó như trước rồi (ghét được lâu không).

Nó, quên luôn lúc nãy ai là người mua thức ăn cho nó. Nó ghét hấn giờ ghét hơn.

Hai người này đúng là không thể hoà hợp mà.

.....Cổng trường lúc tan học.....

Nó thì thật sự hiền quá mà, vừa đi vừa nghe Mail làm bài

- Mà đúng không biết thương hoa tiếc ngọc mà! - Mail thương tiếc vuốt nhẹ từng cánh hoa. - mà đúng là không phải con gái mà.

Bỏ hồng giò đây đã lụi tàn. Nó chỉ cười cười không nói gì.

- À mà này tao với Mail có việc phải về sớm không đi cùng mày được rồi! - San bỗng lên tiếng kèm theo vẻ mặt hối lỗi rồi hai đứa kéo nhau đi để bỏ về một mình.

.....

Hắn đi trước, Zan, Kai đi sau. Nhìn thấy hắn học sinh trong trường đều sợ hãi. Hắn quá lạnh, luồng khí hắn tỏa ra thật sự khiến cho người ta không dám tới gần.

"leng keng...leng keng...leng keng...leng..." Chuông điện thoại của Kai reo lên. Kai rút chiếc điện thoại ra nghe:

- Có chuyện gì? - Kai hỏi

- 'Dạ, địa bàn phía tây của ta bị cướp ạ!' - người nói trong điện thoại tỏ rõ vẻ lo lắng. Giọng run rẩy.

- Được rồi! - Kai cúp điện thoại

Kéo tay hai thằng bạn đi trước nói nhỏ:

- Địa bàn phía tây bị cướp - Kai nói một vấn đề như vậy mà chẳng tỏ ra chút lo lắng nào.

- Có chuyện đề làm rồi - hắn nhếch miệng tạo nên một nụ cười ác quỷ.

- Đi thôi! - Zan hứng thú với việc sắp làm kéo tay hai thằng bạn ra xe

.....Cách quán bar X khoảng 12 Km về phía tây.....

Là một bãi đất trống, và có rất nhiều ô tô ở đó. Có hai phe đối đầu nhau một bên có khoảng hơn hai trăm người. Còn một bên chỉ có khoảng năm mươi người. Họ đều mặc những bộ quần áo màu đen. Và đều có côn, dao, súng...Nhưng một điểm đặc biệt là khoảng năm người kia trên trang phục của họ đều có một điểm đặc biệt là ở trước ngực có hình ác quỷ nửa thiên thần. Và được thêu tỉ mỉ bằng hai loại chỉ, chỉ trắng cho bên thiên thần và chỉ xám bên ác quỷ. Tượng trưng cho ký hiệu đặc biệt của bang

Gần đó có ba chàng trai tựa người vào cửa một chiếc xe đen sang trọng đợi xem kịch hay.

Cư nhiên đằng sau hơn trăm người kia cũng có một tên con trai. Hắn mặc chiếc áo bò cộc tay. Nhìn ra đúng một tên côn đồ không biết sống chết giám đối đầu với Nguyệt Thiên

.....Gần đó khoảng hơn 100m....

Nó ngồi đang ngồi trên một bức tường khá cao. Ở dưới là chiếc xe phân khối lớn của nó. Đây là một ngôi nhà bị bỏ hoang, lúc nào chán là nó thường phóng xe đến đây hóng gió. Ngồi một lúc lâu nó đứng thẳng dậy nhìn ngắm xung quanh. Phát hiện ra một nơi có rất nhiều người, nó thích thú nghĩ ở đây có vẻ rất vui. Rồi nó nhảy từ trên tường xuống, nó nhảy rất nhẹ nhàng. Rồi phóng xe tới nơi đó.

Ngó ngó, nghiêng nghiêng nó quyết định ra tận nơi xem cho rõ.

Bước tới gần hơn nó vỗ vai một tên gần đó:

- Có chuyện gì vậy?! - nó hứng thú hỏi

Không khí vốn im lặng nên giọng nói của nó dục không lớn nhưng vẫn có thể khiến tất cả người ở đó nghe thấy.

Hắn, nghe giọng quen quen, cau mày nhìn theo hướng phát ra giọng nói chỉ thấy. Một người con gái mang bộ quần áo màu đen, quần đùi, áo da khoác ngoài. Đôi giày cao khoảng 5 centimet màu đen lùn. Mái tóc buộc đuôi ngựa. Gần đó còn là chiếc xe phân khối lớn.

Đứng một vẻ bụi bặm, cá tính. Không chút trẻ con nào.

- Tôi hỏi sao không trả lời?! - nó bực bội cau mày

- Á, cô em không thấy bọn anh giao chiến sao! Em sợ thì cứ nấp sau anh! - tên đó trong tình huống này vẫn giữ thái độ lưu manh (tên bên hơn hai trăm người).

Hắn, Zan, Kai nhận ra nó. Hắn cau mày hơn định bước đến thì:

- Biến - nó lạnh giọng uy hiếp
- Cô em làm gì mà nóng giận thế - hắn nở nụ cười gian tà tay với tóc nó định vuốt
- Không biết sống chết - nó đập một phát tên đó ngã xuống trước sự kinh ngạc của mọi người

Hắn mỉm cười bước đến gần nó. Kéo nó tiết về phía chiếc ô tô kia rồi nói:

- Vì cậu là con gái nên tôi không chấp chuyện lúc sáng với cậu. Chân yếu tay mềm thì ngồi ở đây - hắn

Nó chẳng thèm để ý tới lời hắn, ghét vẫn ghét. Zan thấy nó mắt sáng rực:

- Min cậu mạnh thật nha! - Zan cười tươi
- Có lời khen cho cậu đó - Kai tham gia nói
- Nào cùng xem nào! - hắn nói xong liền ra hiệu cho năm mươi người kia lên

Hai bên xông lên, kẻ sống, người chết. Lại còn người đứt chân, đứt tay, máu khắp nơi. Sợ nó không chịu được hắn định nói nó không cần nhìn ai dè vừa quay qua đã nó thấy nó chăm chú xem.

Kết quả cuối cùng bên hắn thắng, nó rất tí mĩ còn đi tận nơi xem. Tên cầm đầu định chạy trốn, vội túm lấy nó làm bia đỡ đạn. Trên tay hắn là một khẩu súng.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Oi! Anh Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Bất Ngờ

Nó bị túm thì giật mình. Ba bạn hắn thì lo cho nó. Tên đó đưa súng chỉ vào thái dương nó, ra hiệu cho bạn hắn biết tránh ra cho tên đó đi. Bạn hắn lùi lại phía sau:

- Mau mau thả cô ấy ra - hắn lên tiếng - tao sẽ thả này đi

Tên đó cười cợt:

- Ha ha! Không ngờ có một ngày mày lại vì một đứa con gái mà không giám làm gì tao - tên đó đắc ý
- Sợ quá! - nó giả bộ sợ hãi
- Ha ha - tên đó
- Mau mau thả cô ấy ra nhanh lên - hắn cau mày

Tên đó vẫn không buông nó ra, trên mặt sự đắc ý vẫn tràn ngập. Không hiểu sao nó nhưng thấy mà ghét vậy nhỉ.

- Diễn đủ chưa? - nó chán nản hỏi

Nó ngáp một cái, đưa tay rút "súng" ra (Min đi đâu cũng mang súng theo). Chĩa thẳng vào đầu tên đó:

- Mày muốn gì? - nó lạnh giọng

Trước sự ngạc nhiên của bạn hắn, đàn em của bạn hắn và tên đó:

- Mày...mày làm sao có súng!? - tên đó lắp bắp tay run làm cho chiếc súng rơi xuống đất.

Nó chẳng thèm để ý quay đầu nhìn bạn hắn vẫn đang ngạc nhiên:

- Các cậu muốn tôi sử dụng không? - nó

- Nếu cậu có thể - hãy trở về về lạnh khốc

Nó cười khuấy, về mặt thích thú. Ra về nhìn tên đó một lượt. Lại cau mày, tên đó run cầm cập. Khi nhìn bao quát một lượt nó dùng sức bẻ cổ tay tên đó ta sau, đá vào chân tên đó. Tên đó khụy gối, quỳ dưới đất. Nó đi lùi ra vài bước rồi đứng ở một vị trí.

Lên đạn, một viên bay ra khỏi họng súng. Soạt một đường qua tóc tên đó, tạo ra một đường, tóc rơi xuống quần áo, xuống đất. Tên đó mặt trắng bệch.

Bọn hắn không thể nào ngờ nó lại còn có tài bắn súng. Nó nhếch miệng cười, tên đó đứng là một tên nhát gan.

Các lần bắn tiếp nó chia thẳng vào tay phải, chân trái, tay trái, chân phải. Mỗi phát bắn đều vào giữa cổ chân, cổ tay. Phát cuối cùng nó chia vô mi tâm. Một phát bắn kết thúc một mạng sống của con người.

Màu vung vẩy khắp nơi, nó cười tươi. Cất súng, bước về phía bọn hắn, vỗ vai hắn nói:

- Tên đó yếu quá - nó lắc đầu

- Cậu làm rất tốt - hắn

Zan, Kai ra hiệu cho mấy tên đàn em sử lý. Rồi bọn hắn kéo nó lên xe, nhưng nó nói:

- Tôi đi xe của tôi được rồi - nó cười

- Ừm - hắn

Hai chiếc xe một ô tô, một xe phân khối lớn lao nhanh trên đường. Tiến thẳng hướng quán bar X. Đi được một hồi bỗng ở đâu xuất hiện một chiếc ô tô màu xám đất tiền cản giữa đường. Hai chiếc xe cùng phanh gấp (vì chạy tốc độ cao mà).

Trong chiếc xe sang trọng đó một người khoảng 25 tuổi bước ra. Người đó mặc một bộ vest lịch lãm màu đen. Bước tới cửa xe của bọn hắn, người đó đưa tay gõ kính. Kính xe từ từ hạ xuống. Người đó kính cẩn nói:

- Tôi là Leo! Do ba mẹ cậu phải tới để báo với cậu một chuyện - Leo nói

- Tôi biết rồi, cứ về trước đi - hắn

- Dạ - nói xong Leo lên xe đi mất

Nó đưa đôi mắt hiếu kỳ nhìn hắn. Nhìn hắn có vẻ mệt mỏi. Nó cũng chẳng lo nghĩ nhiều. Rồi hai chiếc xe lại phóng thẳng tới quán bar X.

Tới nơi hắn lần này khi lên xe đã gọi cho Ry rồi. Bốn đứa vẫn vào phòng VIP, hắn kêu người mang vào phòng rất nhiều kẹo ngọt. Nó thích thú ăn hết cái này tới cái khác. Mê tít, nụ cười tỏa nắng, đáng yêu. Lần này thật sự nó trở thành thiên thần rồi (ta nghĩ Min là ác quỷ mà). Đó là suy nghĩ của hắn nha!

Mà nó cũng chẳng dính chút bụi bẩn nào như khi "giết người" ban nãy. Nó ăn chán chê thì đi tới trước tủ rượu lấy một chai Whiskey. Đặt lên bàn rồi lấy một chiếc ly. Nó rót rượu ra ly rồi nói:

- Các cậu có uống không? - nó

- Cậu không được uống rượu (giống Kai nha)! - hắn cau mày lấy ly rượu trên bàn

- Kệ tui - nó định cướp lại

Nó với hắn ngồi cùng một ghế salông. Nó với tay lên thì hắn đứng dậy sang ghế khác ngồi. Nó đi theo nhảy lên cướp rượu, tay nó làm sao với được hắn cao như vậy mà.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Oi! Anh Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Sớm Hơn!

Hắn đứng dậy đi về phía tủ rượu để chai rượu Whiskey về chỗ cũ. Nó nhân cơ hội định lấy lại chai rượu nhưng hắn nhanh tay bắt được hai tay nó, còn một tay lấy chìa khoá trên bàn khoá tủ rượu lại. Xong hắn bỏ chìa khoá vào túi quần, buông tay nó ra ung dung bước về phía sofa thông thả ngồi xuống. Mặc kệ người nào đó trừng mình với ánh mắt nổi lửa.

Nó trùng mắt với hấn lúc lâu, coi Zan và Kai không tồn tại mà. Nó trùng chán thì quay ra nhìn chai rượu thơm ngon trong tủ.

Một lúc sau nó đi đến sofa ngồi xuống. Cùng lúc đó điện thoại của nó cũng vang lên "tinh...tinh...". Nó lấy điện thoại trong túi ra nhìn trên màn hình hiển thị chữ "Ba" thì liền ở trước mặt bọn hấn nghe điện thoại nghe:

- Alo! Ba ạ! - giọng nó bây giờ rất nhẹ nhàng

- 'Min à, con đang ở đâu vậy?' - ông Trần

- Dạ, con đang ở quán bar X! - nó

- 'Con về ngay được không? Ba có chuyện muốn nói với con' - ông Trần

- Con về ngay! - nó

Cúp điện thoại nó nhìn bọn hấn nở nụ cười nói:

- Mình về trước nhé! - nó nói xong không quên liếc đều hấn một cái

- Ừm, cậu về cẩn thận nha, bọn mình ở lại chút nữa - Zan

Nó đi ra khỏi quán bar, lấy chiếc xe phân khối lớn của mình rồi phóng về nhà.

.....

Trong phòng VIP giờ chỉ còn lại Zan và Kai thôi. Sau khi nó rời khỏi hấn cũng nhận được một cuộc điện thoại từ ba mẹ. Rồi sau đó hấn cũng trở về.

.....

- Ba, mẹ nói sinh nhật con sẽ tổ chức vào hai ngày nữa ư?! - nó ngạc nhiên về quyết định này của ba mẹ. Vì những năm trước đều tổ chức đúng ngày.

- Ừm! - bà Trần

- Sao lại sớm vậy ạ? - nó thắc mắc

- Do tuần sau ba mẹ phải qua bên Mĩ giải quyết công việc gấp! - ông Trần xoa đầu nó

- Dạ! - nó

.....

Trong đại sảnh rộng lớn có một màu đen bao trùm hấn đang ngồi trên chiếc ghế mềm mại cau mày hỏi lại Leo:

- Anh nói ba mẹ tôi muốn tôi qua Mĩ vài ngày sao? - hấn

- Dạ, đúng vậy ạ! - Leo

- Thôi được rồi anh ra trước đi - hấn

.....

Ngày hôm sau khi Mail, San biết sinh nhật của nó diễn ra sớm hơn cũng rất ngạc nhiên. Trong lớp tại nó đang nói chuyện rất vui vẻ. Giờ vào lớp cũng tới, hôm nay hấn không đi học.

Nó cảm thấy thật trống vắng (có mùi vị tình yêu nha!). Hồi Zan mới biết hấn bay qua Mĩ từ đang sớm hôm nay. Nó cũng đã mời Zan, Kai tới dự sinh nhật rồi chỉ còn hấn thôi.

Hai ngày trôi qua thật êm đẹp, hôm nay là ngày tổ chức sinh nhật của nó. Hai ngày nay hấn cũng chưa về, nghe nói tuần sau mới về.

Sinh nhật có rất nhiều khách quý, ai ai cũng diện những bộ quần áo thật trang nhã, lịch thiệp. Nhưng nó mới là thiên thần của bữa tiệc.

Nó mặc một chiếc váy màu hồng phấn. Làn váy có rất nhiều tầng bông bênh như những bông hoa. Chiếc váy được thiết kế hở hai bên vai, lộ ra phần vai trắng nõn của nó. Nó mang đôi giày màu trắng nhỏ nhắn đáng yêu. Tóc nó hôm nay được tết lệch sang một bên, tết không hề chặt mà khá lỏng, tạo độ phồng cho tóc. Mail, San cũng không kém cạnh, hai đứa này mặc đồ đôi nè. Chiếc váy màu xanh nước biển, ngắn đến đầu gối. Mang dưới chân là đôi giày búp bê màu hồng.

Zan vài Kai cũng mặc một bộ đồ màu trắng. Lịch lãm, nam tính.

Khi mà nó bước lên vị trí khán đài, ba nó cầm tay nó và nói với tất cả mọi người:

- Hôm nay là ngày sinh nhật của con gái tôi, rất vinh hạnh khi mọi người đã đến dự tiệc. Và tôi cũng có một chuyện muốn thông báo với tất cả mọi người - ông Trần

Mọi người ai cũng thắc mắc không biết là chuyện gì. Không khí này làm cho người ta cảm thấy thật sự rất tò mò.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Oi! Anh Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Tin Sốc!

Ông Trần nhìn nó, nở nụ cười. Nụ cười có chút gì đó buồn phiền, nhưng trong ánh mắt của ông còn chứa đựng sự sâu sắc khó đoán. Bà Trần cũng nhìn nó nhưng bà không nở nụ cười, bà chỉ nhìn nó.

Rốt cục ông Trần cũng lên tiếng hoá giải sự tò mò của mọi người:

- Sắp tới con gái tôi sẽ đính hôn!

Lời nói từ miệng ông Trần nói ra quả là có sức ảnh hưởng lớn. Các phóng viên đua nhau chụp hình phòng vẫn. Nó, hiện tại đang bất động.

Nó trầm nghĩ: "Giờ chứ! Mình phải đính hôn. Nhưng mình quá nhỏ. Mà sao chẳng ai nói với mình chuyện gì?".

- Ông có thể tiết lộ gia đình mà cô ấy sẽ được gả vào không ạ!

- Cô ấy sẽ đính hôn với ai ạ?

- Bala bala ...

Nó quay người bước xuống bậc. Nó muốn đi ra khỏi bữa tiệc này. Nó đi luôn ra sau bậc men theo con đường đá. Nó muốn được yên tĩnh, bước theo con đường nó đi đến bên một vườn hoa.

Nó ngồi lên thành của một đài phun nước trong vườn. Nó nhìn ngắm những bông hoa. Màu sắc của những bông hoa tường vi thật đẹp. Nhờ ánh trăng mà màu hồng phấn của những bông hoa như có một ma lực thần kỳ. Nó hít thở luồng không khí trong lành. Nó muốn bình tĩnh.

- Mìn ơi! Mày ở đâu - tiếng gọi của Mail và San cùng vang lên.

- Mìn ơi!

Nó nghe thấy rất rõ tiếng gọi ấy, nhưng nó không muốn lên tiếng. Nó mặc kệ những tiếng gọi ấy. Nó đem tiếng gọi đó hoà vào không khí. Nó mệt mỏi!

- Phù! Cuối cùng tao cũng tìm được mày! - San đưa tay vuốt ngực.

- Sao mày lại ra đây? - Mail lo lắng cầm lấy tay nó

Nó không trả lời! Nó chỉ cười, nụ cười của nó không còn tinh nghịch nữa. Nụ cười buồn.

Không khí trở nên im lặng, Mail, San cũng ngồi xuống bên cạnh nó. Cả hai đều biết nó cần yên tĩnh, ngay cả khi nghe tin nó sẽ đính hôn thì thật sự hai đứa cũng đơ người một lúc.

Trong bữa tiệc thì thật sự rất náo nhiệt. Hai tên Zan, Kai cũng tìm cách ra khỏi bữa tiệc. Đi theo hướng mà ba tụi nó đã đi, hai đứa nhìn thấy ba thiên thần ngồi bên đài phun nước. Không khí mát mẻ, có hương hoa tường vi nhẹ nhàng làm cho người khác nhìn thấy khung cảnh này chỉ muốn ngắm nhìn mãi. Zan, Kai cũng vậy, cũng ngăn người ra một lúc. Một lúc sau chân tĩnh lại tinh thần mới bước lại gần ba tụi nó.

- Ba cậu sao lại ngồi đây, không vào nhà đi?! - Zan nhẹ nhàng lên tiếng

- Tụi mình ngồi đây một lát! - Mail cười

Zan cũng chẳng nói gì thêm, kéo tay Kai ngồi luôn xuống thành đài phun nước.

Ba tụi nó ngắm hoa, ngắm trăng, ngắm cảnh thiên nhiên. Còn hai tên kia thì ngắm ba tụi nó, đặc biệt là Zan rất say mê ngắm Mail, Kai ngắm San.

Khi nó trở lại bữa tiệc, cũng là lúc cắt bánh. Nó nở nụ cười. Bước lại chỗ chiếc bánh cao 3 tầng màu hồng xinh xắn, đưa dao cắt. Khi cắt bánh xong nó mệt mỏi chào mấy vị khách rồi lên phòng nghỉ ngơi.

Hai đứa Mail, San biết nó cần không gian riêng nên cũng ra về. Nó tắm rửa sạch sẽ, thay bộ đồ thoải mái hơn. Nó ở trên phòng, đứng cạnh chiếc cửa sổ nhìn xuống phía dưới. Mọi thứ thật đẹp, nhưng nó cảm thấy thật buồn. Nó muốn vui chơi, chứ không phải đính hôn với một người mà nó không biết là ai. Nó cũng muốn tìm cho mình một hạnh phúc riêng. Nó đứng đó nhìn đến khi mọi người ra về hết. Nó mới bước lại phía chiếc giường êm ái mà nằm xuống. Một màu đen kịt, đối với người khác có thể nói là dễ dàng đi vào giấc ngủ, còn có điều hoà máy lạnh cơ mà. Nhưng đêm nay đối với nó thật sự rất khó ngủ. Nó nhắm mắt, muốn ngủ nhưng không ngủ được. Nó muốn hỏi ba mẹ tại sao lại cho nó đính hôn sớm như vậy. Nó muốn hỏi người đó là ai? Nó muốn biết, nhưng nó mệt mỏi.

Khi nó nghĩ nó có thể nghỉ ngơi thì tiếng gõ cửa vang lên. Nó ra mở cửa với vẻ mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Oi! Anh Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Mĩ Nam Xuất Hiện! (P1)

Là...bà Trần! Bà Trần đứng ở cửa, nhìn khuôn mặt nó bà Trần nhẹ nhàng ôm nó vào lòng. Bà Trần xoa nhẹ đầu nó! Bà Trần buông nó ra!

Bà Trần bước vào trong phòng! Nó nhẹ nhàng khép cửa lại! Bà Trần ngồi lên giường, nó cũng ngồi lên giường. Bà Trần cầm tay nó nói:

- Con gái à, mẹ biết con rất bất ngờ và buồn khi biết chuyện này. Nhưng...là hôn sự này đã được định đoạt lâu rồi! Chỉ là có chút việc nên nó sẽ xảy ra sớm hơn! Nếu không có việc gì thì là đợi con 18 tuổi sẽ nói cho con biết! - bà Trần nói xong đưa tay xoa xoa khuôn mặt xanh xao của nó.

Nó không nói gì.

Một lúc sau nó mới lên tiếng:

- Có nghĩa đây là hôn ước! Con sẽ chấp nhận! Nhưng...con muốn gặp mặt người đó! - nó đưa đôi mắt long lanh nhìn bà Trần, nói một cách kiên định.

- Được rồi, mẹ sẽ sắp xếp! - bà Trần thật sự không ngờ nó đồng ý nhanh thế.

Một hồi trôi qua! Bà lấy trong túi áo ra một chiếc hộp nhỏ!

- Đây là quà năm nay mẹ tặng cho con gái bảo bối! - bà Trần

- Cảm ơn mẹ! - nó cầm chiếc hộp nhỏ màu tím, cười tươi tán cảm ơn.

Bên ngoài chiếc hộp có một chiếc nơ nhỏ màu xanh nước biển. Nó mở chiếc hộp nhỏ ra.

Oa...bên trong là một sợi dây chuyền.

Nó khá nhỏ. Nhưng được thiết kế cực kỳ đặc biệt và tỉ mỉ. Nói là thiết kế đặc biệt bởi vì mặt dây chuyền có hình cò bốn lá!

Nhưng...chỉ có hai lá! Một lá màu xanh lá và một lá màu đỏ. Xung quanh mỗi lá cò có một viên dạ quang và những khối pha lê trong suốt màu tím nhỏ lên như những chiếc gai nhọn. Còn ở trong mỗi lá còn có hai khối hình giọt nước.

Thật sự nó rất thích sợi dây chuyền này!

Nó kích động đưa sợi dây nhờ bà Trần đeo hộ. Bà nhẹ nhàng đeo lên cho nó! Vuốt những lọn tóc của nó sang một bên. Bà đeo vào cho nó!

Đeo xong nó chạy lại chỗ chiếc gương ngắm nhìn cổ mình. Đúng hơn là ngắm chiếc vòng cổ!

- Con giữ gìn cẩn thận nhé! Tuyệt đối không được làm mất! - bà Trần dặn nó.

- Dạ! - nó.

- Mẹ cũng về phòng đây! Con ngủ ngon! - bà Trần cười hiền rồi mở cửa.

- Mẹ ngủ ngon ạ! - nó theo sau bà ra cửa. Khi bà Trần chuẩn bị về phòng nó cười nói.

Nó cảm thấy mặc dù hôm nay là một ngày mệt mỏi nhưng cũng không sao! Nó quên muộn phiền rồi. Nó còn được tặng quà cơ mà!

Nó nằm xuống giường, nhắm đôi mắt lại. Nó mỉm cười!

Tiếng gõ cửa vang lên. Nó ra mở cửa lần nữa.

- Dạ thưa cô chủ có người gửi cho cô một món quà ạ! - người giúp việc nữ đó đứng ở cửa lễ phép nói.

Bên cạnh người giúp việc nữ đó là một chiếc hộp to đùng. Được cất dán cẩn thận. Phía trước chiếc hộp được dán một chiếc nơ hồng to tướng.

- Được rồi đem vào trong! - nó mở to mắt nhìn món quà kia.

Hai người giúp việc đi sau người giúp việc nữ đó đem chiếc hộp vào trong rồi lui ra.

Nó đóng cửa rồi ngắm nghía chiếc hộp to kia.

Nó nhanh chóng tìm kéo cắt tất cả băng dính, duy băng, giấy gói ra.

Ồ trước mặt nó hiện giờ là...

Một chũm gấu bông to tướng. Hai mắt to tròn, chú gấu có màu hồng. Phía trước ôm 1 hình trái tim. Có chiếc nơ ở cổ màu xanh dương.

Nó ôm lấy chú gấu, nhảy loạn khắp phòng. Cười vui vẻ! Nó biết ai tặng cho nó rồi! Chính là người đó.

Đêm nay nó ôm chú gấu ngủ ngon lành.

Dù...khắp phòng đều có giấy, duy băng = _ =. Đầu tóc nó trên giường thì rũ rượi. (T/g: hậu quả của việc chạy nhảy khắp phòng).

*****sáng hôm sau*****

Ánh mặt trời chiếu qua những chiếc cửa sổ bằng kính trong suốt. Len lỏi qua chiếc rèm cửa màu trắng. Làm nó thức giấc. Nó nhú mồm, đưa tay dụi mắt. Ngáp ngán, ngáp dài!

Qua mặt nhìn chiếc đồng hồ trên chiếc tủ nhỏ màu hồng cạnh giường.

...6h54'...là những gì nó nhìn thấy!

Vội vàng nhảy xuống giường! Chân đá phải chu gấu bên cạnh (chú gấu hôm qua ý). Chú gấu hồng bên cạnh nó cũng bay xuống giường vì hành động này!

Nó vội mở tủ đồ, lấy đồng phục! Đem vô nhà tắm. Vscn và thay đồng phục xong mất khoảng 8 phút.

Chạy nhanh xuống nhà. Thấy ông Trần đang ngồi đọc báo, bà Trần đang nấu ăn.

Nó chạy lại ôm mỗi người 1 cái rồi chào hai người:

- Chúc ba mẹ sáng tốt lành! - nó nói xong chạy thẳng ra cửa.

- Min này...! - bà Trần định gọi nó lại ăn sáng, nhưng thấy nó chạy rồi, mà cx muộn rồi nên thôi.

Nó lấy chiếc xe phan khối lớn. Lao thẳng tới trường. Tốc độ kinh người của nó khiến người ta "kinh hồn bạt vía".

Đến trường nó lao thẳng vào sân trường.

Nó phanh xe trước lớp học của nó. Và nó nhận được rất nhiều ánh mắt kinh sợ của học sinh toàn trường.

May cho nó là chưa vào lớp. Nó khoá xe và chạy thẳng lên lớp.

Thấy hai đứa bạn thân yêu đang ngồi tán chuyện với Zan và Kai. Nó trừng mắt nhìn hai đứa bạn thân của mình. Nó vút cặp lên bàn. Tất nhiên là bởi vì bốn đứa kia đang ngồi ở góc lớp bàn của Zan nên sao có thể thấy khuôn mặt tức giận của nó.

Nó bước đến vỗ vai Mail.

- Hai chúng mày sao không rủ tao? Làm tao sít chút nữa muộn học? - nó tức giận nói.

Bốn đứa đều giật mình quay lại. Mail, San đã hiểu tại sao nó tức giận như thế. Vì ngày nào Mail, San cũng rủ nó đi học mà hôm nay không rủ nó làm cho nó ngủ tới tận 6h54'.

Thấy vậy Mail, San dỗ ngọt:

- Bởi vì tụi tao cũng ngủ dậy muộn như mày. Nghĩ mày đi rồi nên đi trước. Đến lớp mới biết mày chưa đi. - Mail bào chữa!

(T/g: tội nghiệp Min, hai đứa kia đi ăn mà giám nói là ngủ dậy muộn! Hazz! Mail & San đồng thanh: mi im đi! Nó: gì cơ???)

Chuyện là thế này:

Sáng sớm Zan gọi điện rủ 3 tụi nó đi ăn sáng! Nhưng mà vì San ngủ ở nhà Mail nên hai đứa nó muốn nhanh được ăn nên không qua rủ nó! Đến nơi Zan hỏi nó đâu thì hai đứa bảo Min nó có việc không đi! Thế là Zan, Kai, Mail, San đi ăn sáng, bỏ nó ngủ ở nhà!

*****Hiện tại*****

Zan, Kai ngơ ngác! Rõ là bốn đứa ăn xong sớm và đến lớp cũng rất sớm cơ mà!???

Nó tròng mắt hai đứa rồi đang định chất vấn tiếp thì...trống vào lớp vang lên. Ai về chỗ nấy.

Nó về chỗ ngồi. Nó mở cặp sách ra học bài.

*****Giờ giải lao.*****

Nó như một con thiêu thân lao thẳng xuống căng tin trường. Bốn đứa kia thì thật chậm rãi bước xuống. Nó mua hai phần mì trộn và hai cốc nước dâu. Rồi nhanh chóng ăn. Buổi sáng chưa an gì mà!

Nó ăn xong gần hết 1 phần mì trộn và hết 1 cốc nước dâu mới thấy bốn đứa kia xuống. Đây là tại ăn nó rồi mà lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Oi! Anh Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Mĩ Nam Xuất Hiện (P2)

Mail, San ngồi xuống chỗ nó! Zan, Kai mua thức ăn.

Bọn con gái thấy hai hoàng tử mua thức ăn thì ngấm mồi.

Zan còn không quên tặng cho bọn con gái một nụ cười lãng tử.

"A...aaa" đó là tiếng hét của mấy đứa con gái khi thấy một cô nữ sinh phụt máu mũi.

Zan đúng là ác. Nhìn thẳng cô nữ sinh đó mà cười làm cho cổ phụt máu mũi!

Ngay sau đó nữ sinh đó được mang xuống phòng y tế trong tình trạng máu mũi chảy ra đầy đồng phục.

Sau khi mua xong! Zan, Kai đem đồ ăn cho Mail, San.

Thức ăn gồm: 5 túi khoai tây chiên. 4 cốc nước cam. Hai phần mì trộn.

Số lượng thức ăn hôm nay của hai đứa bạn thân làm nó thấy rất lạ nha! Bình thường hai đứa kia ăn cũng rất nhiều mà!

Nó bây giờ đã ổn định dinh dưỡng trong cơ thể. Nó ăn chậm lại.

- Mìn ăn khoai tây chiên nè! - thấy nó ăn chậm lại Zan lấy 1 túi khoai tây chiên đưa cho nó. Không quên cười 1 nụ cười chói lóa. Rồi đưa cho Mail, San mỗi người 1 túi. Kai 1 túi, còn lại 1 túi của Zan.

Mặc dù cười với nó nhưng cũng đủ làm nhiều nữ sinh tiếp tục lơ lửng trên mây.

- Cảm ơn Zan! - cười tươi, cầm lấy túi khoai tây chiên.

- Mày cũng ăn phần của tao đi này, hôm nay tao không ăn khoai tây chiên! - San đưa phần của mình cho nó, cười lấy lòng!

Nó thấy hai đứa bạn nó rất lạ nha! Cho nó khoai tây chiên lại còn không ăn. Mọi lần mà chỉ cần nó ăn hết trước rồi lấy của hai đứa là y như rằng bị mắng là "heo"!!!!! (T/g: Mìn ơi! Hai chúng nó đang muốn chuộc tội đó!!! Nó: chuộc tội??? Nói mau!!!! T/g: tự tìm! Ta không muốn chết sớm!!!!)

Nó lấy phần của San xong cười hi hi!!!!

Rồi cả 5 đứa ngồi ăn!!!! Lúc này, khi nó đang tiếp tục công việc ăn uống của mình!

Bỗng...

A....aaaaaa! Lại là tiếng hét của bọn con gái!!!!

Lần này nó nghe chói tai cũng không quay ra!!!!

Mà không biết từ công trường có một chàng trai bước ra từ một chiếc ô tô sang trọng màu đen!

Nhờ vậy mà bọn con gái được ngắm trai thoải mái! (Đây gọi là hưởng thụ)

Chàng trai đeo một cặp kính đậm màu đen. Mặc chiếc áo phông màu trắng, quần bò màu đen. Mang đôi giày màu trắng!!! Mang phong cách mạnh mẽ!! (Mĩ nam xuất hiện rồi!!! ^^)

Dáng người cao ráo và hơi gầy của chàng trai làm người ta say mê! Chàng trai nhìn một lượt trong sân trường.

Rồi nhanh chóng bước về phía căng tin. Tầm nhìn của bọn con gái cũng theo hướng theo mỗi bước đi của chàng trai.

Khi đã đến gần nó, chàng trai ôm trầm lấy nó từ phía sau. Nở nụ cười tươi như hoa!!! (Từ này có vẻ....)

Trời ơi! Bao nhiêu con mắt mở to nhìn cảnh này! Nào thì có con mắt ngường mộ, có con mắt ghen tức,...và có cả những khuôn mặt ngạc nhiên.

Nó đang uống nước sít sặc, đang định đánh cho tên đó một trận. Quay mặt ra sau thấy luôn bản mặt thiên thần của chàng trai.

Chàng trai nở nụ cười tươi hơn nữa. Lộ hàm răng đều và trắng sáng. Với đôi mắt hai mí cong dài, đôi mắt đen láy. Hai má lún đồng tiền lộ rõ khi cười! Làn da khá trắng! (Mọi người để ý khuôn mặt của cậu ta giúp mình nhé!!! Cảm ơn!)

Nó sau 3 giây bất động vì khuôn mặt này thì...nó đặt cốc nước xuống bàn đang tay ôm lấy chàng trai.

Ôm một lúc lâu nó buông chàng trai ra!!!! Kéo chàng trai ngồi xuống bên cạnh mình, quay mặt định giới thiệu với mọi người thì bất gặp hai khuôn mặt ngờ ngợ! Không cần đoán cũng biết là Zan và Kai.

- Nè, Zan, Kai!! Giới thiệu với hai bạn đây là Hạo Duy em họ mình, cùng tuổi bọn mình. - nó tươi cười giới thiệu tiếp - Duy, đây là Zan, còn đây là Kai, bạn chị.

- Chào hai bạn, rất vui được làm quen!! - Hạo Duy nở nụ cười.

- Bọn mình cũng vậy!! - Kai, Zan đồng thanh.

Tất nhiên ngay sau đó!!!!

- Mail, San mình rất nhớ hai cậu đó! - Hạo Duy đứng dậy đi sang chỗ hai đứa đang ngồi ôm lấy hai đứa.

- Mình cũng rất nhớ cậu!!! - Mail cười hi hi.

- Quà của mình đâu?? Cậu hứa rồi nha!!! - San đòi quà.

- Mình để ở nhà rồi! - Hạo Duy cười hơi có lỗi.

Mà ba đứa làm sao cảm nhận được trong lúc này ngay bên cạnh có hai đồng lứa đang bị họ nhóm dần lên. Và hai đồng lứa này đang khòic nghi ngút.

Buông hai đứa ra Hạo Duy ngồi lại cạnh nó.

- Ăn đi! - nó đưa túi khoai tây chưa kịp ăn cho Hạo Duy.

- Cảm ơn chị yêu!!! - Hạo Duy cười tí mắt, như đứa trẻ nhận được quà.

Vừa ăn vừa nói chuyện, nó hỏi:

- À mà em đến đây làm gì???

- Em quyết định rồi! Em sẽ học ơ đây.

- Hôm nay chuyển à???

- Dạ, tý nữa em lên phong hiệu trưởng để sắp xếp lớp học. Em đã làm xong thủ tục từ hôm qua rồi.

Nghe xong câu này nó cảm thấy...câu trước nói em quyết định mà câu sau nói em làm thủ tục xong rồi.=.

Ăn xong, cũng là lúc trống vào lớp.

Hạo Duy đi theo nó lên lớp. Con gái trong lớp nhìn thấy thì ầm ĩ cả lên.

Nhìn quanh lớp thấy bàn nào cũng đã có người ngồi rồi! Khi đang chán nản, Hạo Duy sáng hết cả mắt khi nhìn thấy một chiếc bàn có chỗ trống.

Mà chỗ đó lại là bàn...nó!

Tự ngước mặt lên trời cảm động phát khóc (hơi quá) khi bàn của nó trống.

Thầm nghĩ: "Ông trời thật thương mình!!!!".

Hạo Duy sau phút suy tư. Bước đến bàn nó ngồi xuống. Nó đang ngồi thì quay sang hỏi Hạo Duy:

- Em không lên phòng hiệu trưởng đi à???
- Em sẽ ngồi ở đây cùng chị!!! - Hạo Duy lấy tay chỉ vào bang nói.
- Em không ngồi đây được!!! - nó lắc đầu nói.
- Chị không thích ngồi với em à???
- Hạo Duy thắc mắc hỏi.
- Chỗ này có người ngồi rồi!
- Thì ra là có người ngồi rồi! - Hạo Duy thất vọng nói.

Hazzz! Thờ dài một hơi, Hạo Duy bước ra khỏi lớp lên phòng hiệu trưởng.

*****Giờ tan trường*****

Lúc nó đang rút sách vở vào cặp thì Hạo Duy từ đâu chạy vào.

- Chị Min ơi, em học lớp bên cạnh đó! - ôm lấy nó nói.
- Thế không có sách vở thì vừa này làm gì???
- Lúc này em đi thăm quan trường ă!! - Duy cười híp mắt.
- Ai dẫn em đi? Hay đi một mình???
- Dạ, là bạn cùng bàn của em ă!!!! Bạn ấy đẹp trai lắm ă, còn dễ thương nữa!!! (Cái này hơi nghi ngờ nha!!)
- Ủm

Nó vừa "ùm" xong thì cũng không nghe được câu nói nhỏ của Hạo Duy: "Hơn hẳn mấy bạn gái trong lớp đó!!!!".

Khi nó vừa cất cặp xong thì bị Hạo Duy kéo đi. Trước lúc kéo ra khỏi cửa lớp Hạo Duy nói vọng vào:

- Các bạn về cẩn thận mình dẫn chị Min về trước!!!
- Tạm biệt - Mail vẫy tay với hai đứa nó.

Khi kéo nó xuống sân, thì Hạo Duy lúc này mới phát hiện chiếc xe phân khối lớn của nó đang được để ở gần bãi cỏ. Hạo Duy phần khích kéo tay nó. Rồi chìa tay, nó lấy chìa khoá đưa cho Hạo Duy. Hạo Duy ngồi lên, mở khoá. Nó cũng ngồi lên phía sau. Nó không mang mũ bảo hiểm nên ngồi khá thoải mái.

Hạo Duy vặn ga. Học sinh lúc này khá thưa thớt nên Hạo Duy lao khá nhanh về phía cổng trường. Khi ra đến nơi phát hiện tài xế đã đến thì Hạo Duy đường xé! Bước tới ô tô rồi gõ vào cửa kính. Tài xế nhanh chóng mở cửa bước xuống. Hạo Duy nói vài câu thì tài xế tạm biệt rồi rời đi.

- Chị Min, giờ chúng ta đi ăn nhé!!!
- Đi ăn!!! Ủm!! Nhanh lên!!! - nó cười, nắm tay giờ lên thẳng lên trời. (Nghe đến ăn là.....!!!!)

Nó và Hạo Duy lên xe. Hạo Duy lên ga và phóng thẳng. Trên con đường gió dài, nó ngồi sau, gió thổi làm tóc nó phấp phồng. Sau mỗi chỗ chiếc xe đi qua là làn bụi nhỏ. Những chiếc xe tham gia giao thông trên đường dường như tốc độ chậm lại so với tốc độ của chiếc xe của nó.

Khi đến một cửa hàng bánh ngọt, Hạo Duy dừng xe. Bỏ chìa khoá vào túi rồi dẫn nó bước vào trong quán.

Trước cửa quán là hai chậu cây cảnh! Khi bước vào có một chiếc chuông ở trên cửa nên tạo ra tiếng kêu vui tai.

Nhân viên và khách trong quán thấy nó và Hạo Duy thì nhìn không chớp mắt.

Yêu quá cơ! Một số cô gái ngồi ăn bánh nhìn thấy Hạo Duy thì đỏ mặt. Còn mấy anh chàng nhìn thấy nó thì đơ luôn.

Hạo Duy ngồi xuống một bàn trong góc! (Mà quán này toàn bộ tường là các tấm kính dày trong suốt nhé!!)

Mở cuốn menu đặt trên bàn ra. Hạo Duy nhìn lần lượt các loại bánh ngọt một lúc. Rồi đưa menu qua trước mặt nó hỏi:

- Cái này có được không chị??

- Được!

- Còn cái này.

- Ừm

- Cái này!

- Ừm!

-

-

- Cái này nữa??? - Hạo Duy chỉ vào từng món ăn mình chọn trên menu.

- Ừm! Nó thấy nhiều lại bánh ngọt hán dẫn thì gật đầu liên tục!

Hạo Duy bấm chiếc chuông nhỏ trên bàn để gọi món ăn. Một nhân viên nữ nhanh chóng đến bàn hai người.

- Hai người muốn ăn gì ạ! - nữ nhân viên mỉm cười chuyên nghiệp, không quên nhìn ngắm Hạo Duy.

- Lấy cho em những loại bánh này ạ! - Hạo Duy cầm menu chỉ vào những loại bánh vừa rồi.

Nhân viên nữ đó mất chữ O miệng chữ A khâm phục trình độ ăn uống của hai đứa nó. Rồi đi vào trong.

Một nhân viên nam nhanh chóng đem hai ly nước ra cho hai đứa.

Một lúc sau các loại bánh lần lượt được mang lên. Bây giờ cả quán nhìn thấy cũng phải bất ngờ như nhân viên nữ vừa rồi. Gần 20 loại bánh khác nhau được mang lên. (T/g: Cho ta ăn nữa!!)

Hai đứa cười cảm ơn hai nhân viên nữ mang bánh lên. Rồi bắt đầu chiến dịch ăn bánh.

****khoảng 30 phút sau****

- Hazzz, no quá à!! - nó thở dài thỏa mãn.

- Em cũng no căng luôn nè!!!

- Về thôi!!! - nó cười hí hí.

Hạo Duy tính tiền rồi hai đứa ra xe xe với những ánh mắt tiếc nuối của những người trong cửa hàng.

Đang đi trên đường bỗng Hạo Duy thấy có quán nước ngọt cũng ghé vào.

****Ăn uống mãi đến chiều****

Kết quả Hạo Duy bị đau bụng, phải vào viện. (Đáng đời!)

P/s: Mình định viết dài thêm chút nữa nhưng lâu rồi không đăng nên chỉ được vậy thôi! Mong các bạn thông cảm! ^^ Mà có gạch đá gì các bạn vào trang "Ngốc ơi Anh yêu em - Minh Sunry" giúp mình nhé!

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Oi! Anh Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Cậu Chủ Trở Về (P1)

Nhân vật mới: Trần Hạo Duy - Jun (chỉ thích gọi bằng tên, không thích gọi bằng Jun! Vậy đặt làm gì???) 17 tuổi, là em họ nó. Mới chuyển đến trường nó học. (Còn hình dáng thế nào mình đã tả ở chương trước^^!)

*****Bệnh viện*****

Ông bà Trần ngồi trên ghế bên cạnh giường của Hạo Thiên. Bà Trần ngồi gọt hoa quả. Nó...đang ngồi ôm 2 gói snack.

Trên giường bệnh Hạo Duy đang ngồi...nhắm mắt...ăn vạ!

- Này con ăn đi! - bà Trần gọt xong đưa miếng táo cho Hạo Duy.

- Con cảm ơn! Bác yêu! - Hạo Duy cười híp mắt.

- Con ăn xong rồi chúng ta về! - ông Trần lên tiếng.

- Dạ!

Ăn xong, thanh toán viện phí rồi cả 4 người ra xe về nhà.

Bao nhiêu nữ bệnh nhân, y tá, bác sĩ trẻ đều mê luyến với vẻ đẹp của Hạo Duy. Có vài người mong muốn Hạo Duy bệnh mãi để được chăm sóc cậu nhóc! (T/g: Mấy người có ý niệm xấu nha!)

*****Trên xe.*****

Là cảnh 1 nam ôm cánh tay 1 nữ. Còn đối diện là hai ông bà Trần.

Nhìn cảnh này, ông bà Trần không nhịn được mà cười lên. Hạo Duy ngồi ôm tay nó như đứa trẻ. Nó vừa buồn cười, vừa bực trước sự trẻ con của Hạo Duy.

Xe lăn bánh về phía con đường lớn.

Về tới nhà, Hạo Duy kéo nó thẳng lên lầu. Kéo vào 1 căn phòng ngay cạnh phòng nó. Đây chính xác là phòng Hạo Duy!

Mở cửa bước vào, căn phòng rất ngăn nắp! Đây vốn là căn phòng Hạo Duy luôn ở! Bởi vì khi về nước chơi là cậu nhóc chỉ ở lại đây thôi.

Màu chủ đạo của căn phòng là màu đen và trắng. Có một giá sách nhỏ ở bên phía cửa sổ! Trước cửa sổ có một chiếc rèm màu trắng. Nhưng chiếc giường ngủ lại màu đen. Ở bên phải chiếc giường là 1 tủ đồ màu trắng!

Hạo Duy để nó ngồi lên giường rồi nói:

- Chị Min à! Chị đưa em đi chơi bar nha! - Cánh tay Hạo Duy cầm tay nó lay nhẹ.

- Thì ra kéo chị lên phòng để noi chuyện này! - Nó cau mày, trả vờ nghiêm nghị.

- Đi mà chị Min! Em lần này muốn đi chơi cho thật đã, để quen với nơi này chứ! - cậu nhóc về mặt ngây thơ vô tội nói.

- Hừ! Được rồi! Mai thì chị đưa em đi! - Nó thờ dãi một hơi rồi cười nói.

- Chị Min là nhất! - Hạo Duy ôm lấy nó.

- Rồi, giờ xuống ăn cơm! - Nó vỗ vỗ lưng cậu nhóc.

Hai chị em bước xuống nhà ăn! Vừa bước xuống nhà hai đứa đã ngửi thấy mùi thơm bay trong không khí. Mùi thơm là cho bụng hai đứa cồn cào cả lên.

Hạo Duy chạy vào bếp thấy thức ăn đang được dọn ra đĩa. Cậu nhóc chạy lại, cầm một đôi đũa gấp 1 miếng cá rán nhỏ cho vô miệng.

Kết quả...

- A...aaaaa!!!! - Tiếng kêu của cậu nhóc làm vang cả căn bếp rộng.

Vì cá vừa nấu xong, mới dọn ra đĩa chưa kịp bớt nóng cậu nhóc đã gấp ăn thì tất nhiên bị bỏng lưỡi rồi.

Mọi người ở trong bếp nhìn cậu nhóc đang thè lưỡi, cau mày, 1 tay cầm đĩa, 1 tay phẩy trước miệng thì cười lên.

- Đó ai bảo thăm ăn! Ha ha! - Nó vừa bước vào bếp thì nói.

Hạo Duy không nói gì. Bỏ đĩa xuống, ra mở tủ lạnh lấy một hộp sữa tươi.

Vậy là...dốc thẳng lên miệng uống.

Hết...1 hộp sữa tươi dung tích 1 lít.

Tiếng cười lần nữa vang lên.

Lúc ăn cơm, ông bà Trần gấp hết cái này đến cái nọ bỏ vào bát Hạo Duy và nó. Mà hai chúng nó sức ăn kỳ thực rất lớn. Một đĩa mới đau bụng vô viện rồi xong ăn cực nhiều. Chẳng lẽ chúng nó tiêu hoá cả cặn à????!!!!

.

- Con ăn nhiều vào!! - Bà Trần tiếp tục gấp thức ăn cho Hạo Duy.

- Con nữa, ăn đi!! - Bà Trần tiếp tục qua sang gấp thức ăn cho nó.

- Con cảm ơn bác/mẹ!! - Hạo Duy và nó đồng thanh.

Ăn cơm xong đã là gần 9 h tối! Nó và Hạo Duy lên phòng tắm rửa.

Hơn 30 phút sau Hạo Duy bước ra khỏi phòng, tóc vừa gội vẫn chưa khô.

Mái tóc đen, hơi phồng một chút, tóc cậu nhóc vốn hơi xoăn nên khi ướt nó vẫn hơi phồng. Cậu nhóc mặc nguyên bộ đồ ngủ màu xanh biển kẻ sọc. Đi đôi dép bằng bông (dép trong nhà) màu xanh biển nhạt.

Cậu bước nhanh đến cửa phòng nó, gõ cửa.

- Vào đi! - Nó nói vọng ra.

Hạo Duy bước vào, thấy nó đang ngồi trên giường ôm chú gấu màu hồng mà hôm sinh nhật cậu nhóc đã tặng cho nó.

Cậu bé tới gần nó, kéo tay nó nói:

- Lên mái nhà hóng mát đi chị!!!

Nó nghe xong sững sốt:

- Lên đó không cẩn thận là ngã đấy!

- Kệ! Đi đi!! - Hạo Duy kéo nó dậy, kéo nó ra phía ban công.

Hạo Duy buông tay nó ra, nhìn quanh. Cậu nhóc để chân lên lan can, tay vịn vào 1 khối họa tiết ở trên mặt tường. Cậu nhóc theo đó trèo dần lên mái nhà. Sau một hồi cố gắng cậu nhóc ngồi thoải mái trên mái nhà. Cậu gọi nó:

- Chị mau lên đây!

Nó thấy cậu nhóc trên đó vẻ thích thú, nó cũng trèo lên theo. Theo cách cậu nhóc trèo lên một lúc nó lên được.

Hai chị em ngồi trên mái nhà. Ngắm vầng trăng đẹp đẽ và ngắm những vì sao tinh tú trên bầu trời. Không khí trong lành. Gió thổi nhẹ, mang theo hương thơm nhẹ của hoa tường vi.

Nó cảm nhận được vẻ đẹp trầm kín trong màn đêm. Nó nhìn lên bầu trời đầy sao. Nhìn về một ngôi sao sáng nhất. Nó thầm cầu nguyện cho mỗi ngày trong cuộc đời đều vui vẻ và luôn luôn hạnh phúc. Người ta nói vào buổi tối khi bạn nhìn lên bầu trời, nhìn ngôi sao sáng nhất bạn hãy cầu nguyện 1 điều bạn muốn. (T/g: cái này lúc trước mình nghe chị mình nói nên không nhớ!)

Đang nghĩ vu vơ. Trong đầu nó hiện lên hình ảnh của hân. Nó chuyển dần suy nghĩ: "Sao cậu ta đi chưa thấy về nhỉ?? Bao giờ cậu ta trở về??"

Và trong 1 thoáng suy nghĩ nó giật mình. Nó lắc lắc cái đầu.

Hạo Duy ngồi bên cạnh nó nhìn thấy nó đang suy nghĩ thì cau mày khoa hiểu, cứ nhìn chăm chăm nó. Nó quay ta thấy gương mặt cậu nhóc thì giật mình

suýt trượt chân. (Chượt chân là chết!!)

Nó đưa tay hua hua trước mặt cậu nhóc, nói:

- Đây, em sao thế!??

- Em đang ngắm chị a! - Cậu nhóc cười tít mắt. Thu hồi tầm mắt của mình.

- Hử!?? - Nó khó hiểu.

- Em hát cho chị nghe nha! - Cậu nhóc đề nghị.

- Ừm!

Cậu nhóc bắt đầu cất tiếng hát. Cậu nhóc có chất giọng cực tốt. Cao độ của cậu nhóc khó có người hát được. Hát mỗi câu mỗi chữ cực tốt. Phải nói là cậu nhóc có chất giọng trời phú. Cậu không chuyên nghiệp như những ca sĩ, nhưng những câu hát đó đều đi vào lòng người. Nó ngồi yên lặng nghe cậu hát.

*****Mý*****

Một người con trai đang đứng dưới ánh nắng nhạt của 1 ngày mới. Mặc bộ vest trắng. Hắn đang đứng ở trên vỉ hè. Hắn đang mua quà cho tụi nó. Những người đi đường nhìn hắn. Từ trẻ đến lớn đều nhìn hắn. Bởi vì sao...vì hắn đẹp trai và còn đằng sau hắn có hai chàng vệ sĩ to lớn. Mà đi đằng sau hắn người nào cũng mặt lạnh. Vậy mà trên tay họ cầm gì??? Cầm túi to túi nhỏ. Bên trong là quà tặng tụi nó. Riêng hắn, trên tay cầm 1 chiếc túi rất nhỏ. Nhưng thứ bên trong giá trị rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Oi! Anh Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Cậu Chủ Trở Về (P2)

Cười ngây ngô, hắn vừa cười vừa suy nghĩ về nó. Hai chiếc xe ô tô màu đen sang trọng lái gần đến phía hắn. Một vệ sĩ đứng sau hắn bước lên trước mở cửa xe. Hắn bước vào chiếc xe. Còn 2 chàng vệ sĩ sau khi để quà mà hắn mua vào trong xe của hắn thì bước vào chiếc xe còn lại.

1 chiếc xe thì đưa hắn ra sân bay. 1 chiếc xe thì theo sau hộ tống. Hắn ở trong xe lấy một chiếc vali màu đen, bên trong rỗng đã được chuẩn bị sẵn để mấy món đồ hắn mua cho bọn kia vào.

Đến sân bay hắn lấy điện thoại gọi cho ba mẹ 1 cuộc.

Lúc đầu hắn còn tưởng ba mẹ có việc gì giao cho hắn, thì ra là nói cho hắn biết hắn cần đính hôn. Đính hôn với một cô gái mà hắn chẳng biết chút gì về người đó. Hắn nói là muốn gặp mặt. Ba mẹ hắn cũng đồng ý. Hôm nay hắn về nước.

Kết thúc cuộc gọi hắn cầm mấy túi đồ to nhỏ cả vali đi vào trong sảnh. Trọn một chỗ ngồi, một chút khi sắp đến giờ hắn làm thủ tục. Khi làm thủ tục hắn đem hai chiếc vali kia ký gửi còn chiếc túi nhỏ kia hắn từ lúc sâu tới giờ vẫn cầm.

Mà hai chiếc vali kia một chiếc còn lại là quần áo của hắn.

Khi xong hắn bước qua các khu vực kiểm tra rồi xếp hàng đợi. Bây giờ là 6h45' rồi. Lên máy bay. Khi ổn định chỗ ngồi, hắn lấy một quyển tạp chí ra xem. Máy bay cất cánh bay cao lên bầu trời. Ngồi bên cạnh hắn là một người con trai Việt. Hắn không có nói chuyện nên cậu ta có vẻ không thấy thoải mái.

*****Việt Nam*****

Mỗi lần Hạo Duy hát xong nó vỗ tay tán thưởng. (Từ nãy đến giờ nghe chục bài chưa???)

- Wa! Không ngờ em hát hay như vậy nha!

- Tất nhiên rồi! - Cậu nhóc tự hào nói.

À mà nó cũng không biết hôm nay hắn về nước.

Tầm 10h nó và Hạo Duy leo xuống nhà.

- Chúc ba mẹ ngủ ngon! - Nó và Hạo Duy bước lên cầu thang thấy ông bà Trần.

- Hai bác ngủ ngon ạ!

- Ủm! Hai con mau ngủ đi!

Nó và Hạo Duy trở về phòng. Nó hôm nay ngủ rất ngon. Nó mơ 1 giấc mơ rất đẹp. Trong bóng tối, nhờ chiếc bóng ngủ với ánh sáng nhạt thấy được một nụ cười trên môi nó.

*****Sáng*****

Hai đứa bước xuống nhà với vẻ mặt vui vẻ. Hai đứa ngồi xuống bàn ăn, ăn một cách ngon lành.

Đang ăn một đang người đàn ông bước vào. Cậu nhóc nhìn lên, cười tươi vội buông đũa xuống chạy về phía người đó rồi ôm lấy.

- Bác Hưng cháu nhớ bác lắm! - Giọng làm nũng nói.

- Bác cũng nghe nói con về Việt Nam nên vội trở về! - Vừa nói ông vừa xoa đầu cậu nhóc.

- Xi! Hai bác cháu ôm nhau âu yếm quá! Có định cho con hỏi thăm không?? - Nó giả bộ hờn giận.

- Haha!! - Bác Hưng ôm lấy nó!

Ôm xong mọi người ngồi xuống bàn ăn sáng tiếp. Bác Hưng có việc nên mấy hôm nay không có nhà. Bữa sáng tràn ngập tiếng cười. Ăn xong bữa sáng thì hai đứa đi học.

Ngồi trên xe mà sao cậu nhóc Hạo Duy cứ hí ha hí hửng, mắt nhìn ra cửa xe cười tươi. Chiếc xe lăn bánh đến cổng trường. Vừa lúc nó và cậu nhóc xuống xe, bước vào sân trường thì đã thấy 1 chàng trai chạy đến. Hạo Duy thấy chàng trai đó thì cười tươi hơn nữa (thần kinh sao??).

Khi chàng trai đó đứng trước mặt hai đứa thở hổn hển thì Hạo Duy chỉ vào giới thiệu.

- Đây là Khánh bạn em! - Nói xong chỉ sang nó. - Còn đây là chị Thảo Vy, cậu gọi là Mìn cũng được!

- Chào bạn! Rất vui được làm quen! - Khánh đưa tay ra định bắt tay nó.

Thì...

- Wa, da trắng thật nha! - Nó đưa tay lên sờ mặt, tóc,... - Da cũng mềm nữa, tóc đen mà mượt thật nha!!!! Đẹp quá!!!!

Khánh thì cau mày vì bị 1 người lạ hoắc lạ hơ sờ sờ mó. Về mặt thì rất ư khổ sở.

- Thôi, chị cứ sờ mó khắp người cậu ấy làm gì!? Vào lớp thôi. Nói rồi Hạo Duy kéo cả hai đi lên lớp.

Khánh đi 1 bên, nó 1 bên. Vậy mà nó cũng không tha cho Khánh. Nó từ bên phải chạy sang bên trái để ngắm cậu. Khó cho Khánh mặt sợ sệt. Nghĩ nó là "sắc nữ". Còn nó cứ vui vẻ sờ sờ mó mó. Hạo Duy lắc đầu ngăn ngăn với nó.

Đi đến cửa lớp, nó vào lớp còn 2 đứa kia về lớp của mình.

Về mặt nó vui khỏi phải nói. Vừa vào lớp còn vừa hát cơ mà. Mail, San, Zan, Kai thì khỏi nói đang ngồi chơi bài nhìn thấy nó thì ngơ ngác. Bởi vì...nó vừa nhìn thấy 4 đứa thì ôm lấy Mail cười như điên. 4 đứa còn tưởng nó uống nhầm thuốc nếu nó không nói câu này:

- Tao vừa gặp 1 bạn rất đẹp trai nha!

- Tao tưởng mày miến nhiễm với trai đẹp rồi! - Mail.

- Xi, không phải tao mê trai mà là tên này đẹp như "con gái" á!! - Nó chấp 2 tay lại để bên má tưởng tượng lại khuôn mặt Khánh.

- Hà?? Đẹp như con gái??? Gay hả mày??? - San đang ngồi đứng thẳng dạy hỏi.

- Chắc không phải "gay" đâu. Hạo Duy chơi với hấn mà! - Nó suy nghĩ rồi nói.

- Chắc vậy! - San.

Một lúc im lặng Zan nhớ ra gì đó nói.

- À, chiều nay thằng Devil về đến Việt Nam đấy!

Nó nghe xong nói:

- Khoảng mấy giờ về đến??
- Tầm 4-5h mình cũng không biết!
- Ừm!

P/s: Rất xin lỗi vì truyện ra chậm ạ!

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Oi! Anh Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Cậu Chủ Trở Về (P3)

Nhân vật mới: Hoàng Gia Khánh - 17 tuổi, gia đình giàu có. Nhưng cậu không dính dáng gì đến những tên đầu gấu, không chơi bời lêu lổng. Khá hoà đồng và vui vẻ. Sợ Min lắm luôn. Hình dáng thì giới thiệu ở chương trước rồi nha! YẾU!!

Coi như khi biết tin hấn về đáng ra ai đó phải nhảy cẫng lên chứ. Mặc dù không như vậy nhưng tâm tình ai đó vẫn rất ư là vui vẻ. Sau bao ngày hấn cũng trở về, mặc dù mới đi 1 tuần thôi.

Khi mà kết thúc buổi học thì từ cửa lớp 2 thiên thần xuất hiện. 1 thiên thần thì vui khỏi nói. Còn thiên thần còn lại thì mặt méo xệch. Hazzz, hai thiên thần đang lôi kéo nhau, 1 thiên thần kéo, 1 thiên thần thì bị kéo đến vừa lớp nó nên hiện tại đang sống chết bám vào cánh cửa.

Nhìn mà buồn cười. Lúc này nó vừa tầm cắt sách vở xong, 4 đứa kia thì ngây ngô nhìn chăm chăm vào Hạo Duy và Gia Khánh đang lôi kéo.

Mấy học sinh còn lại trong lớp thì thấy trai đẹp mà, tội gì không ngắm.

Hai thiên thần thấy nhiều người nhìn mình thì ngại, Gia Khánh thì bỏ tay khỏi cửa, Hạo Duy thì vội buông tay khỏi người Gia Khánh. Cả hai cười ngây ngô đưa tay lên đầu gãi gãi. Chắc chắn cả hai phải tự hào lắm về vẻ đẹp thiên thần của bản thân. Mà ai dè...

- Wa, công nhận đẹp như con gái a! - Bạn Mail thân yêu của chúng ta sau khi ngắm đi ngắm lại, ngắm từ dưới lên trên và từ trên xuống dưới, từ phải qua trái, ngắm mọi góc cạnh thì cũng thốt lên một câu hết sức vô tội làm cho Gia Khánh ngượng chín mặt, hồng hình tượng rồi.

Gia Khánh của chúng ta chỉ biết than trời than đất, tại sao lại có thể gặp toàn "sắc nữ" trong hôm nay vậy?? Nói đến cũng lạ, cậu ta cảm thấy Hạo Duy đáng yêu như vậy mà lại quen mấy bạn sắc nữ này, mấy người này chẳng đáng yêu tí nào. Mà may ra còn một bạn nữ vẫn đứng đó nhìn mình. Không có biểu hiện là sắc nữ. Ai biết được người mà cậu ta hi vọng không phải sắc nữ thì.

- Cậu dễ thương quá à! - Bạn San của chúng ta tay đang cầm cuốn "lịch sự thế giới" dày cộp, cũng lia lên trên bàn mà chạy lại véo má cậu ta.

- Ế, bỏ tay ra, tao biết cậu ta trước mà. - Nó cũng không chịu thua, nhảy vào tranh giành. Để cặp ở trên bàn.

Mà chúng nó có vẻ như đã bỏ rơi hai bạn nam thân mến, thân thiết, thân yêu của mình rồi. Làm cho hai bạn ấy tức không chịu nổi. Hai bạn ấy bước lên kéo hai bạn nữ thân yêu của chúng ta ra. Ai đó thì cười tí mắt, còn cứ ngỡ là hai bạn nam ấy giúp đỡ mình. Nhưng đâu biết hai bạn đang lừa gạt phùng phùng lờm Gia Khánh. Hạo Duy thấy thế chỉ biết cười trừ.

- Này này, hai cậu mau bỏ bọn mình ra!!! - Hai bạn ấy cố gắng thoát khỏi Zan và Kai, nhưng sao có thể?! Sức lực thì sao bằng hai bạn nam cơ chứ.

Hai bạn đành đưa mắt nhìn nó đang vui vẻ vuốt mặt, véo má, vuốt tay, vuốt tóc cậu thiên sứ xinh đẹp. Nhưng.. còn một bạn đang cảm thấy cực bức xúc, chẳng làm gì mà bị người ta véo, sờ... còn bị người ta lờm nữa chứ. Tận sâu trong lòng bạn ấy cảm thấy ông trời thật bất công.

- Chị Min! - Hạo Duy vì thấy vẻ mặt Gia Khánh đã hết sức đang thương thì vội thu lại nụ cười nghiêm giọng nói.

- Hả? À à! - Nó vội thu tay lại, mặc dù rất ư là hối tiếc.

Học sinh còn trong lớp chỉ biết cười trộm. Từng tốp người đi ra khỏi lớp. Còn có người khi vừa nhin cười ra khỏi lớp thì phải cố gắng đi ra xa một chút nhin cười không được phải cười to. Vừa chạy vừa cười. Những tiếng cười đó làm Gia Khánh cực xấu hổ. Đã cúi mặt rồi nay còn cúi thấp hơn. Cậu chỉ ước bây giờ có cái hố cho cậu chui xuống.

Nó ho nhẹ một tiếng rồi hỏi Hạo Duy:

- Đợi chị một chút! - Nó nói rồi chạy về bàn mình lấy chiếc cặp. - Đi thôi!!!

Nó kéo Hạo Duy ra khỏi lớp. Zan, Kai thả Mail, San ra rồi cả bốn đi ra khỏi lớp. Gia Khánh bị Hạo Duy kéo, nó lại kéo Hạo Duy.

Khi đuổi kịp nó thì Hạo Duy mới nhớ ra cái gì đó, nói:

- À. Quên giới thiệu rồi, hi hi!

- Đây là Khánh bạn mới của mình. Ngồi cùng bàn với mình.

- Chào, mình là Thiên Nam, gọi là Zan cũng được! - Zan đưa tay ra bắt tay Gia Khánh, còn không quên cười tỏa nắng. Ý như: "Cậu định đấu với tôi à? Không có cửa đâu!"

- Chào bạn! Gọi mình là Gia Khánh cũng được! - Cậu đưa tay ra bắt tay Zan.

- Mình là Hải Đăng, gọi Kai cũng được! - Kai nói xong cũng chẳng làm gì, làm cho Gia Khánh hơi bối rối.

- Mình là Tuyết Trang, nếu thích thì gọi là Mail cũng được! - Nói xong câu ấy, Mail với tay véo má cậu.

- Gọi Hà Linh hay San cũng được tùy cậu. - San có vẻ đã ngán đủ rồi nên không còn xúc động như lúc nãy nữa.

Bảy người đi ra khỏi cổng trường thì có hai chiếc xe đi đến. Gia Khánh đi đến cổng trường thì dừng lại. Zan, Kai, Mail, San lên một chiếc. Trước khi lên chiếc xe còn lại nó nói to.

- Tạm biệt! Tối nay đi bar nha! 9h 30' nha! - Nó nói xong chui tọt vào trong xe.

Hạo Duy đang chuẩn bị lên xe thì để ta thấy Gia Khánh vẫn đứng ở cổng trường có vẻ đang đợi xe. Cậu nhóc mới nói:

- Chì đợi em chút! - Nói rồi cậu nhóc đi đến chỗ Gia Khánh.

- Ồ, cậu không về à?

- Cậu đang đợi xe à?

- Ừm!

- Thôi, về cùng bọn mình cũng được! - Nói rồi cậu nhóc kéo tay Gia Khánh đi về phía chiếc xe.

- Liệu có được không?

- Không sao đâu!

Hạo Duy mở cửa xe, nó trong xe đang ngồi đeo tai nghe. Thấy có thiên thần, mắt nó sáng lên. Tắt nhạc, dịch sang nhường chỗ cho Gia Khánh.

- Chào cậu! - Cậu ngượng cúi đầu ngồi vào.

Hạo Duy sau khi đóng cửa cho bạn thì vòng ra ghế trước ngồi. Cậu nhóc quay đầu hỏi Gia Khánh:

- Nhà cậu ở đâu vậy?

- Nhà mình ở đường A.... - Cậu đọc địa chỉ cho Hạo Duy.

- Chú lái xe đến địa chỉ đó đi!

Vậy là chiếc xe lăn bánh đến nhà Gia Khánh. Đi xe khoảng hơn 10 phút đồng hồ cuối cùng cũng đến nhà cậu.

Trước mắt là 1 căn nhà không có sa hoa mà rất ấm áp. Khi bảo vệ thấy xe vào thì mở cổng. Chiếc cổng màu đen. Được trạm khắc khá tinh tế.

Nó rộng khoảng 600m vuông. Nhìn từ ngoài vào thì có vẻ như khá nhỏ với 1 cậu ấm như Gia Khánh.

Gia Khánh xuống xe, rồi cậu mở cửa xe cho nó và Hạo Duy.

- Hai cậu vào nhà mình uống ly nước.

Hai đứa xuống, tài xế thì cũng xuống xe. Bác bảo vệ thấy chủ thì vẫy lại. Gọi vào uống nước rồi nói chuyện phiếm.

Bước vào căn nhà mới thấy nó khá rộng là đằng khác. Đi từ này tới giờ cũng chỉ thấy vài người giúp việc.

Hồi Gia Khánh mới biết cậu xin gia đình cho ở riêng. Cuối tuần mới về nhà. Trong căn nhà thì toàn màu trắng. Và hầu như rất nhiều đồ làm bằng kính. Còn phía trên cửa sổ còn có hai chậu hoa nhỏ. Nhìn rất đẹp. Trên tường còn có cả 1 bức vẽ, trong bức vẽ có 1 thiên thần có cánh ngồi trên 1 bông bồ công anh đang nở rộ. Nói ra mới biết căn nhà này với chủ nhân nó thực giọng nhau. Cả hai đều xinh đẹp.

Cả ba nói chuyện 1 hồi thì nó và Hạo Duy ra về.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Oi! Anh Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Cậu Chủ Trở Về (P4)

Khoảng 17h

*****Ở một cửa hàng nào đó*****

Là hai cô gái đang chăm chú tỉ mỉ chọn quần áo. Nhân viên trong cửa hàng thì bận rộn lấy quần áo cho họ. Còn bạn ngắn trai đẹp nữa chứ. Cả mấy khách hàng đang chọn quần áo cũng ngắm trai đẹp. Hình như từ nãy tới giờ hai đứa đã thay ra thay vào hơn chục bộ. Đã thế còn chọn đồ đôi mới lâu chứ (Hai bạn này thích mặc đồ đôi vậy).

Hazzz tội nghiệp hai chàng trai đi cùng. Từ nãy giờ hai đứa thay ra thay vào là phải chạy ra hỏi có đẹp không, có hợp không? Hai chàng mới đầu còn nhận xét tỉ mỉ. Sau 1 hồi thì chỉ biết gật đầu cho có lệ. Mà trong cửa hàng gì mà mùi nước hoa nồng nặc. Hai chàng vừa ngồi xem tạp chí vừa khó chịu nhăn nhó. Đúng là con gái, mùi nồng vậy mà cũng chịu được. Mà vì sao hai chàng ở đây? Vì buổi trưa khi đưa hai đứa về, bị hai đứa bắt chiều đưa đi mua đồ. Đã thế còn địa điểm tùy ý hai đứa nữa chứ.

Lúc này hai đứa Mail, San vừa tầm thay bộ đồ nữa đi ra thì thấy có hai đứa con gái sang sảnh đi về phía Zan, Kai. Hai chàng đang ngồi đó thì hai bàn tay nào đó cầm vào cuốn tạp chí kéo ra. Trước mắt hai chàng xuất hiện hai... CON MA (theo cảm nhận của hai chàng là vậy)!

Phấn son chì chít. Môi đỏ chót, còn nhìn đến hai bàn tay đang cầm hai cuốn tạp chí thì móng tay son đỏ chót. Lại còn cho thêm mấy hình đầu lâu nữa chứ. Nhìn quần áo thử xem, quần áo gì mà người nào cũng ngẩn cùn. Khắp người thì mùi nước hoa nồng nặc. Hai chàng cảm thấy mùi nước hoa này có thể giết người luôn được rồi.

- Hai anh đẹp trai có thể cho tụi em làm quen không? - Một đứa con gái tóc nhuộm đỏ nói.

- Hai cô có thể đi ra chỗ khác không!!! - Zan mặc dù rất ư là đào hoa nhưng bạn ấy cũng rất sợ mấy cô gái kiểu này.

Riêng bạn Kai ngồi bên cạnh có vẻ bạn đã nổi da gà.

- Tụi em muốn... - Đứa con gái đi bên cạnh bộ dạng éo lá nói. Mà chưa kịp nói xong đã bị chen ngang.

- Chồng ơi, sao anh lại ở đây tán gái? - Từ phía phòng thay đồ Mail, San nhìn mà ngửa mặt. Hai bạn ấy đi đến và đồng thanh.

Hai anh chàng nghe thấy tiếng gọi ngọt ngào thì trong lòng toàn mật ngọt.

Hai bạn ấy đi đến, mỗi bạn ôm 1 người. Lại còn nhìn hai cô gái kia vẻ ngây thơ. Đã thế Mail còn giả bộ hỏi:

- Anh Zan à, ai đây??? - Nói xong còn ngó nghiêng đánh giá.

Hai cô gái thấy hai đứa đánh giá mình thì hơi ngượng.

- Chồng à, hai bạn gái này ở đâu ra vậy? Các bạn ấy có làm gì em không vậy, nhìn sợ quá! - Bạn San đáng vẻ cừ non ôm lấy tay bạn Kai nói.

Ai biết được hai tên ấy đã bị đơ rồi. Nhất là Kai nghe hai từ "chồng à" mà muốn bay lên thiên đàng rồi. Hai cô gái kia thấy hai đứa thân mật với Zan, Kai thì vội bỏ đi sợ mất mặt.

Hai cô gái vừa đi, hai chàng trai linh hồn có vẻ vẫn ngao du trên thiên đàng thì bị hai đứa béo mạnh vào hông.

- A! - Hai chàng không phòng bị nên tiếng kêu rất ư là tự nhiên đồng thanh đi ra.

Kêu xong hai chàng ngượng chín mặt. Nhưng vẫn cảm thấy sung sướng. Miệng vẫn còn cười mỉm. Những người có mặt trong quán thì che miệng cười.

- Hai người đào hoa nhi!? Đi mua đồ với tụi mình mà dám ngắm gái à??? - Mail lên án.

Hai chàng trai hình như là rất vô tội mà!!! Hai cô gái đó tự đến mà. Mà hai bạn đã làm gì đâu.

- Hừ, thôi đi về mất cả hứng. Lấy cho tôi hai bộ này. - Mail đi về phía quầy thanh toán nói.

Bây giờ hai chàng mới nhìn thấy nha. Hai bộ giống y nhau nhưng ai mặc cũng toát lên vẻ đẹp của mình. Nhưng có chung một điểm là cực kỳ dễ thương a.

Bộ váy màu trắng. Màu khá nhạt. Ngắn đến đầu gối. Trên hai bên vai là hai chiếc nơ màu trắng nhưng ở giữa là màu hồng nhạt. Phần eo váy có một bông hoa màu trắng, ở xung quanh có màu hồng. Chân váy có các bông hoa nhỏ màu hồng. Làm nổi bật làn da trắng của hai đứa.

Hai đứa vào thay ra rồi bắt hai chàng cầm và thanh toán. Có vẻ rất ghét hai chàng gần gũi nữ sắc.

Bốn đứa bước ra khỏi cửa hàng bỏ lại đằng sau là những đôi mắt tiếc nói.

7 giờ tối tại nhà hấn

Hấn vừa xuống sân bay là về thẳng nhà. Tắm rửa rồi ăn tối. Trong căn phòng rộng lớn. Mầu đen bao phủ, chỉ có ánh sáng từ chiếc điện thoại của hấn. Nằm trên giường tay cầm điện thoại, từ lúc về tới nhà tới giờ hấn nhận được rất nhiều tin nhắn và cuộc gọi của Zan, Kai, của ba mẹ hấn.

Lúc này gần đang nghe điện thoại của em họ.

- Nghe nói anh vừa sang Mỹ nhóc lại chuyển trường về đây học hả?

- 'Dạ, ở bên này cho thoải mái!'

- Thế nhóc làm quen được chưa?

- Rồi ạ! Mà hôm vừa rồi cũng có một bạn chuyển vào lớp em. Em còn dẫn cậu ấy đi thăm quan cơ!'

- À, ừm! Vậy thôi nhóc ngủ ngon!

- 'Anh cũng vậy!'

Một mõi để điện thoại lên chiếc tủ ở đầu giường. Trong phòng của hấn bây giờ tối một màu không nhìn được bất kỳ thứ gì. Nằm trên giường thư giãn. Suy nghĩ về một người con gái. Nhắm mắt lại khoé môi cong lên một nụ cười.

9h tối trên một chiếc giường.

Đang nằm ngủ ngon lành bỗng cửa phòng bị mở ra, một người con trai bước vào. Nhìn thấy người ngủ ngon lành trên giường mà tức lộn ruột. Người con trai trên người quần áo ngon ngon nhàng nhàng. Nhìn người con gái thì tóc tai bù xù, quần áo thì là quần áo ngủ. Còn cái dáng ngủ thì mới gọi là siêu cấp cao thủ. Đầu thì ở cuối giường, chân ở đầu giường. Tay thì giang ra hai bên, chân cũng giang ra hai bên. Còn Bi thì đang ở dưới sang nhà. Mà có ai nói Bi là tên của bạn gấu màu hồng xinh đẹp do Hạo Duy tặng không nhỉ (Màu hồng mà tên Bi)?

Hạo Duy đi đến chỗ Bi nhặt nó lên, để lên đầu giường.

- Chị Mìn, dậy, dậy mau!!!! - Cậu nhóc cầm tay nó véo một cái nói.

- Aa! - Bị véo một cái nó đang ngủ ngon liền giật mình tỉnh dậy.

- Chị còn ngủ được à? 9 giờ rồi, chị có định đưa em đi bar không? - Cậu nhóc đã chuẩn bị từ sớm để đi mà nó giờ còn ngủ ngon lành, nên rất bực.

- 9 giờ??? Aaaaa!!!! Muộn rồi! - Nó mặt đang ngơ ngơ ngái ngủ rồi hét lên.

Chưa đợi cậu nhóc hiểu gì thì nó đã lao thẳng vào phòng tắm.

15 giây sau....

Nó phóng ra từ phòng tắm. Mớ đồ đồ lấy một bộ đồ. Thì ra quên không mang đồ thay. Đúng là đã vội còn gặp cảnh này Hạo Duy chỉ muốn đập đầu vào tường.

- Cho chị 15 phút. - Nó trước khi vào phòng tắm nói.

Hạo Duy chỉ biết thở dài. Trong lúc nó thay quần áo thì cậu nhóc ôm lấy Bi rồi nhìn ngắm phòng nó.

15 phút sau nó nước ra. Hai chị em đi xe phân khối lớn của nó. Mũ bảo hiểm không đội. Hai đứa lao nhanh trên đường. Hạo Duy nhà ta nhìn cực men. Cậu nhóc đeo nó. Gió bay làm cho hai đứa càng trở nên phong cách hơn.

Đến quán bar X thì cậu nhóc tìm chỗ để xe.

Rồi cả hai đi vào. Hạo Duy định đi ngắm cảnh xung quanh thì bị nó lôi thẳng vào phòng VIP.

Vừa mới bước vào đã thấy Mail, San, Zan, Kai. Cậu nhóc chào hỏi xong thì chạy khắp phòng nhìn khắp nơi. Nhìn ngắm chán thì ngồi chơi. Lại còn uống rượu nữa chứ. mấy người này uống rượu gì mà cực lâu. Kiểu như kéo dài thời gian á. Đi bar chẳng được xem gì làm cậu nhóc cực chán.

Đúng lúc này Mail rủ Hạo Duy ra ngoài xem. Hạo Duy cũng đang muốn đi thì nghe Mail rủ là vui về lôi kéo nó và San cùng đi. Zan, Kai thấy tụi nó ra hết thì cũng miễn cưỡng ra ngoài.

Bên ngoài bao nhiêu là người. Lôi kéo hết chỗ này đến chỗ khác.

Lúc tụi nó tìm được một chỗ thích hợp để xem nhảy thì San nói khát. Zan định bảo người đem nước ra thì San kéo nó đi. Bảo tự lấy cũng được vậy là hai đứa đi lấy. Vì lấy luôn cho cả bọn nên nó và San mỗi đứa lấy một chiếc khay rồi mỗi đứa bê 3 ly rượu. Đang hí hửng đem về bàn thì khi đi ngang qua 1 cô gái không may San va vào cô ta làm cho mấy ly rượu đổ hết. Còn có một chút bắn vào váy cô ta. Và bắn cả vào váy San. Váy san thì màu trắng nên lan ra nhìn rất rõ. Váy cô ta màu đỏ thậm chí không nhìn thấy. Cô ta thấy váy mình bị ướt thì xô San ra. San mất đà ngã ra sau. Nó đi đằng sau nên bị san đụng cũng cũng ngã. Rượu đổ hết. Làm mọi người xung quanh chú ý.

- Các người đi đứng thế à??? - Cô ta lấy khăn giấy lau chỗ bị ướt trên váy mình rồi khinh bỉ nói.

Nó kéo san đứng dậy. Nhìn cô ta chăm chăm.

- Lại còn không biết xin lỗi à??? - Cô ta không sợ chết nói.

- Mà mới là người cần phải xin lỗi, mau xin lỗi bạn tao! - Nó nhìn cô ta.

San vẫn đáng đó, không có phản ứng gì.

- Tại sao tao phải xin lỗi!

- Không xin lỗi thì cút chó tao! - Nó chỉ tay về phía cửa nói.

- Mà là cái thá gì? - Nói rồi cô ta quay qua. - Anh yêu à!

Nghe cô ta nói mà nó buồn nôn. Còn tên bên cạnh nghe cô ta gọi thì sung sướng. Cười còn xoa vai cô ta, nói:

- Hai cô em cần gì phải căng thế. Tụi mình cùng chơi ha!! - Tên đó đều cáng nói.

- Tao cho hai chúng mày 3 phút để biến khỏi chỗ này. - Bỗng lúc này một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Từ phía cửa bước vào là một chàng trai, vừa bước vào đã làm cho bao cô gái say mê. Cả mấy em bị "gay" nhìn thấy hấn cũng chảy nước bọt.

Nhìn thấy hấn mà tên đó cứng người. Không dám thở mạnh.

Ngay sau đó bọn chúng bị lôi ra khỏi bar.

Thấy gần mấy nhân viên lâu năm không khỏi sợ hãi. Cậu chủ đã trở về rồi.

Kéo hấn và San về lại chỗ. Nó vừa đi vừa hỏi:

- Cậu sang Mỹ làm gì vậy???

- Có việc!

- Việc gì?

- Cậu không nên biết!

- À, ừ.

Về đến bàn bọn kia thấy hấn thì tươi cười. Riêng Hạo Duy thấy nó bỏ mặc mình thì kéo tay nó rồi giả bộ tủi thân.

- Chị Min, chị bỏ mặc em!

- À, mà chị giới thiệu với em nè!

Nói rồi nó kéo áo hấn.

- Đây là Hạo Duy, còn đây là Tuấn Bảo. Em có thể gọi là Devil.

- Dạ! Chào Devil! - Hạo Duy vui vẻ đưa tay ra.

- Chào! - Hấn cũng đưa tay bắt tay Hạo Duy.

Cả bọn ngồi xuống ghế. Nhìn Hạo Duy quần lầy nó mà hấn bức bối. Đã thế còn đút đồ ăn cho nhau nữa chứ. Ngồi nói chuyện luyên thuyên, thẳng đến giữa đêm. Hấn mới lờ lờ kéo kéo tụi nó vào trong phòng VIP. Cho người mang quà vào. Phải nói là rất nhiều quà a. Túi to túi nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Oi! Anh Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Ghen

Nhìn thấy chỗ quà đó là mắt nó sáng rỡ. Nó nghĩ thầm: "Nhiều quà thế này thì chắc là mình được nhiều lắm đây, hi hi!" Vui vẻ nghĩ ngợi mà thấy vui sướng cực kỳ. Nhìn đi ngó lại nó thấy có mắt hộp màu sắc sặc sỡ. Chắc rằng là chỗ quà đó thế nào cũng có phần mình.

- Wa, nhiều quà quá à! - Nó cứ mở to mắt như vậy mà nhìn.

- Thấy mà hoa cả mắt - Mail cũng phản kích không kém nó.

Hai đứa này còn chạy xung quanh đồ quà bỏ mặc cậu nhóc đáng thương ngồi một mình trên ghế sofa. Hấn nhìn thấy gương mặt méo mó nhìn theo nó của Hạo Duy thì nhếch môi.

Nhưng nhìn Hạo Duy hấn phải công nhận cậu nhóc rất chi là giống con gái.

Hấn tự than: "Trời ơi! Tên nhóc kia từ đâu chui ra vậy trời? Hấn lại dám thân thiết với Mìn! Hừ, mi thử cướp Mìn của ta xem ta cho mi nát xác." Đang suy nghĩ thì hấn giật mình vì chính những gì mình vừa nghĩ.

Đưa mắt nhìn một lượt xung quanh các định không ai nhìn mình hấn mới bình tĩnh lại.

Vì là hấn hơi ngại vì suy nghĩ vừa rồi nên hơi cúi đầu nhìn ly rượu trên bàn mà không để ý đến cũng có một cặp mắt nhìn mình. Hạo Duy nhìn hấn từ trên xuống dưới. Cậu nhóc nhìn từng góc cạnh của hấn. Càng nhìn cậu nhóc càng tức: "Cái tên Devil gì gi kia tự xưng là quà ra làm cái gì!! Làm bây giờ chị Mìn không thèm để ý tới mình nữa. Ta nhất định sẽ báo thù. Hừ! Ta cầu cho mi đi đường bị trượt vồ chuối. Nhà bị trộm thăm quan, ngủ bị muỗi đốt, theo đuổi bạn gái thì bị từ chối, ăn cơm bị nghẹn, uống nước bị sặc. Tắm thì hết nước, đi vệ sinh thì hết giấy!!! *... Vân vân và mây mây....*"

Cậu nhóc vừa cau mày vừa nghĩ. Dù vậy vẫn chưa bỏ tức.

- Hắt xì!!! - Hấn đang ngồi bỗng nhiên "hắt xì" 1 cái. Đưa tay lên xoa mũi. Lắc đầu hai cái.

Hạo Duy nghe thấy thì giật nảy mình.

- Devil à, Devil ơi! - Nó chạy lại chỗ hấn. Cười híp cả mắt. - Có quà của mình không vậy???

Nó hỏi mà trong mắt đầy mong đợi.

- Hừm, quà á?! Cậu không có quà ở... - Chưa kịp nói hết thì đã thấy vẻ mặt như đưa đám của nó, làm hấn giật mình.

- Cậu... Cậu... Không có thì thôi, không thèm. Hừ! - Nó phát bực, dám không có quà cho nó à.

Rồi quay ra chỗ Hạo Duy ngồi. Hạo Duy thấy nó ngồi chỗ mình thì vui sướng. Nhưng mà dám bỏ cậu ngồi một mình cậu bơ luôn.

Nó ngồi vào là cậu nhóc xê dịch ra. Nó nhìn quần biết cậu nhóc giận.

- Nè, Hạo Duy! - Nó lấy cây kẹo bóc ra rồi đưa đến miệng Hạo Duy.

Cậu nhóc không thèm để ý, nó lấy tay còn lại lay lay tay cậu nhóc. Cậu nhóc "hừ" một tiếng rồi quay ra lấy chiếc kẹo, rồi ăn. Mà công nhận là Zan tâm lý thật, lúc nào tụi nó đến cũng có kẹo.

Hai đứa nó không để ta thấy còn một ánh mắt đang nhìn mình. Mà trong ánh mắt ấy có lửa đang cháy a. Hấn hồi hận lắm a. Nếu mà mang luôn quà của nó ra đây thì cái thằng nhóc kia không có cơ hội thân thân thiết thiết với nó rồi.

Hắn không biết nói gì hơn là hành động.

Hắn bước tới chỗ đóng quà. Rồi nói cảm lên hơn nửa ở trong đó. Đưa cho Kai, Zan, San.

- Mail! - Hắn thấy Mail vẫn chưa xem chán thì nói.

- Hà!?

- Quà nè!

- Cảm ơn cậu! - Nói rồi cầm lấy đi về chỗ.

Hắn đi ra cầm lấy chỗ quà còn lại, đưa tiếp cho Zan, Kai, San, Mail.

Vậy là hết quà.

Mặc dù nói không thêm nhưng khi thấy hắn đưa qua hết rồi thì vẫn thấy buồn buồn trong lòng.

Hắn đưa xong hết thì mới đi ra gần khỏi phòng gọi một cú điện thoại. Xong xuôi mới vào phòng. Mà thời gian từ đầu đến cuối ở trong phòng gần đều bị một ánh mắt căm hận nhìn mình.

*****Ở nhà nó*****

Một người phụ nữ đang cầm một chiếc điện thoại. Khuôn mặt bà rất vui vẻ.

- Được chứ? - Bà Trần giọng vui vẻ áp điện thoại vào tai.

- 'Rồi... Rồi. Ngày mai đi!' - Tiếng người phụ nữ truyền từ trong điện thoại ra.

- Này, bà không gửi cho tôi ảnh nó hả? - Bà Trần hơi cau mày nói.

- 'Tôi quên mất! Kệ đi mai hẹn chúng nó ra là biết hết mà.'

- Ủm! Thôi bà chơi vui về tôi đi ngủ đây, tôi không muốn già thêm đâu!

- Tạm biệt!

Bà Trần nghe xong thì tắt máy. Thở dài hai cái rồi xoay người đi ngủ.

*****Phòng VIP*****

Ngồi chơi đến nửa đêm thì tụi nó kéo nhau về. Mail, San thì nhờ Zan, Kai đưa về. Còn nó, hắn và Hạo Duy thì về sau.

Thấy nó và Hạo Duy đang định về hắn kéo hai đứa lại nói:

- Hai người không định đưa mình về à??

- Không! - Hai đứa cùng đồng thanh.

Nó thì tức hắn, Hạo Duy thì ghét hắn đúng là chó treu mà.

- Đi với mình đi. Đi về một mình chán lắm! - Hắn nói xong vội lấy xe của mình.

Cuối cùng thì cả ba về cùng nhau. Khi đưa hắn về đến nhà thì hắn bảo nó và Hạo Duy vào nhà chơi nhưng mà vì muộn rồi nên không vào. Hắn lại nói đợi hắn một chút kết quả từ trong nhà hắn đem ra túi lớn túi bé đưa cho nó. Còn cái hộp nho nhỏ giá trị kia thì tất nhiên không có ở trong đó. Phải đến thời cơ mới tặng chó.

Nó vui vui về về nhận quà. Cảm ơn hắn. Đã thế lại còn ôm cứng lấy hắn. Cười híp mắt.

Cái mặt hắn phải nói là sung sướng tuyệt cùng.

Hạo Duy bức bối kéo tay người chị yêu quý cách xa hắn. Kéo thẳng lên xe.

Rồi quay qua cầm tất cả chỗ quà để vào tay nó cho nó cầm. Nhìn hắn nói:

- Cảm ơn! - Xong xuôi phóng thẳng.

Chiếc xe bây giờ phải nói là rất dễ thương. Xanh, đỏ, tím, vàng... đầy xe. Hạo Duy khó khăn lắm mới ngồi lên được.

Có phải ô tô đâu mà tặng nhiều quà thế cơ chứ.

Nó vừa ngồi sau xe vừa hát còn Hạo Duy vừa lái vừa than thân trách phận.

Về đến nhà thì nó vẫn lú lo. Hạo Duy mệt mỏi cất xe xong thì đi lên phòng tắm rồi ngủ.

Nó đem quà lên phòng xong thì tíu ta tíu tít mở quà.

Mở túi thứ nhất có một chiếc hộp. Mở chiếc hộp ra thì thấy một đôi giày màu hồng. Nó đem đeo vào chân thì vừa in. Mở chiếc túi thứ hai thì có một chiếc váy hình hello kitty màu hồng. Mở chiếc túi thứ ba thì có một chiếc túi sách cũng hình hello kitty màu hồng.

Hắn mua cho nó đây là một bộ.

Mở chiếc túi thứ tư thì có một hộp bánh.

Còn một chiếc túi thứ 5 màu đen khác với 4 chiếc túi kia, nó vui vẻ mở ra.

Nhìn vào bên trong

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!! - Nó hét thật lớn khi thấy vật bên trong.

May mà phòng cách âm khá tốt, nhưng tiếng hét vẫn làm mọi người thức dậy. Nghe thấy tiếng hét mọi người chạy vội đến. Hạo Duy nghe thấy cũng giật nảy mình. Bà Trần gõ cửa.

- Làm sao vậy Min?? - Giọng và đầy lo lắng.

- Dạ không có gì đâu mẹ. Chỉ là con xem

phim kinh dị thôi ạ. - Nó mặt nóng bừng nói. Vẫn ngồi trên giường không ra mở cửa.

- Thôi đêm rồi con mau ngủ đi.

- Dạ con biết rồi. Mọi người về phòng ngủ đi ạ!

Nó nhìn cái thứ trong túi mà phát khiếp. Thật không ngờ. Nó lắc lắc cái đầu rồi định gọi điện cho hân. Nhưng mà giờ mới nhớ không có lưu số của hân. Nó nhút nhát cầm lấy cái túi màu đen đó rồi đem đồ trong ở trong túi lúc này bỏ vào rồi đem chiếc túi để ở góc phòng. Đem mấy thứ còn lại để vào trong tủ. Xong xuôi đi ngủ.

P/s: Có vẻ như mình là một tác giả không có trách nhiệm thì phải. *Khóc ròn*

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Oi! Anh Yêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Gặp Mặt (P1)

P/s: Mình không muốn ai edit lại truyện của mình hết. Cảm ơn vì đã có lòng!

-Mình_sunry-

Tay nó cầm 1 chiếc túi màu đen đi vào lớp (chiếc túi hôm qua). Vừa vào đã nhìn thấy hân ngồi ngực mặt xuống bàn để nghe nhạc.

Nó đi nhanh về phía chiếc bàn rồi đưa tay chọc chọc vào đầu hân. Hân đưa tay lên tháo tai nghe xuống rồi ngẩng đầu lên. Hân thấy một đôi mắt đang nhìn mình. Trong đôi mắt ấy có chút ái ngại.

- Sao vậy?

- À... à...

- Sao?

- Cậu... cậu... hình như ngày hôm qua đưa nhầm đồ cho mình thì phải! - Nó 1 tay lên hất gãi đầu.

Hắn nhăn mày khó hiểu. Lướt mắt một lượt thì nhìn thấy chiếc túi trên tay nó.

Hắn nghĩ: "Chiếc túi này quen quen hình như mình đã thấy ở đâu rồi."

Nó nhẹ nhàng nâng cái túi lên đưa cho hắn. Hắn nhú mày một cái rồi cầm lấy chiếc túi mở ra.

Khi nhìn thấy thứ bên trong thì hắn ngượng chín mặt. Bên trong toàn là ảnh nóng. Hắn vội vàng cầm chiếc túi bỏ vào ngăn bàn.

Hắn rất bối rối không lẽ nó đã nhìn thấy rồi. Lần này thì thôi rồi.

Thấy hắn ngượng ngập nó không nói gì chỉ để cặp vào ngăn bàn rồi lấy điện thoại ra chơi. Hắn cũng ngồi xuống. Mặt chưa hết đỏ.

Đang ngồi chơi không biết nó nghĩ cái gì mà lại quay sang hắn nói:

- Devil này, từ sau cậu nên cẩn thận. Không nên để đồ lung tung. Mình biết cậu là con trai nhưng mà... - Nói đến đây nó đỏ hết cả mặt.

Hắn càng ngày càng ngượng chỉ muốn chui xuống hố.

Thấy vẻ mặt của hắn nó cũng không nói nữa liền quay qua chơi tiếp.

Trong suốt giờ học hắn và nó mỗi người theo đuổi một ta nghĩ khác nhau.

Nó thì nghĩ về người chồng tương lai. Hắn thì nghĩ về chuyện nó nhìn thấy mấy tấm hình.

Phải nói thật là tự dung bây giờ hắn chỉ sợ nó ghét mình.

*****Ra về.*****

Chưa kịp sắp xếp sách vở vào cặp hắn đã thấy tên tình địch của mình xuất hiện ở cửa lớp. Hắn nhìn khuôn mặt tươi cười của Hạo Duy mà thấy ghét.

Không biết vì sao từ hôm qua khi hắn gặp Hạo Duy thì cảm thấy Hạo Duy chính là mối đe dọa đến tình cảm của hắn với nó.

Đem cả cái túi đen nhét vội vào trong cặp.

Nó đang định ra chỗ Hạo Duy thì hắn vội vàng kéo tay nó lại.

- Min nè! Ừm... Chiều nay đi ăn kem với mình nha!

- Hà? Ăn kem á??? Được... được. À mà cho mình xin số điện thoại của cậu được không?

Nó mắt sáng rỡ. Gật đầu lia lịa.

- Ừm! Cậu đưa điện thoại đây mình lưu cho.

Nó lấy điện thoại ra đưa cho hắn. Hắn cầm điện thoại nhanh chóng lưu số mình vào máy nó. Rồi gọi qua máy mình.

- Xong rồi nè! - Hắn lưu xong thì trả lại máy cho nó.

Hạo Duy đứng ở cửa thấy hắn thân thiết với nó thì nhanh chân đi về phía nó.

- Chị Min! Đi về!

Rồi cầm tay nó định kéo đi. Mặt thì hầm hầm.

- Nhớ nhé! Chiều nhớ đón mình nha!

Nó vừa bị Hạo Duy kéo đi vừa ngoái đầu lại nói với hắn. Tội cho Hạo Duy dùng sức mãi mới kéo được nó đi.

Hắn nhìn thấy khuôn mặt nhăn nhó như khi ăn ớt của Hạo Duy thì nhếch miệng cười. Trong lòng vui vẻ cực độ.

Nó vừa về đến nhà là lên thẳng phòng để lại Hạo Duy đang bức tức. Hạo Duy càng nghĩ càng ghét hắn.

Nó vừa lên phòng được 10 phút thì mẹ nó sang gõ cửa.

- Min ơi!

- Dạ, có chuyện gì sao mẹ? - Nó nhanh chóng ra mở cửa.

- Chiều nay con được nghỉ hả?

- Dạ mẹ!

- Vâyh chiều nay con đi gặp mặt chồng tương lai nhé! - Bà Trần cười hiền nói.

- Ý mẹ là chiều nay con đi gặp cái người mà con phải đính hôn ả? - Nó nghe bà Trần nói đến chữ "chồng" mặt đã đỏ hết cả rồi. Liền cứng nhắc hỏi.

- Đúng rồi đó Min! Mẹ đã hẹn rồi đó chiều nay 3h nha con! Để mẹ viết địa chỉ cho. - Bà Trần không cho nó cơ hội cự tuyệt. - Min lấy cho mẹ tờ giấy với cái bút.

- Dạ! - Nó nhanh chóng đem giấy bút cho bà Trần.

Bà Trần lấy giấy bút bắt đầu ghi địa chỉ. Quán A đường AA.

- Con nhớ ăn mặc xinh đẹp nha! À mà quên con nhớ ngồi bàn số 6 nha! Mẹ không có lấy hình rồi! - Nói rồi c bà Trần đi ra khỏi phòng nó.

- Nhưng... Nhưng... - Nó khóc thầm trong lòng.

Nó định chiều nay đi ăn với hấn mà. Nó được người ta mời đi ăn kem nha. Không mất tiền a. Sao giờ này mẹ bắt nó đi xem mặt vậy suy ra nó không được ăn kem miễn phí nữa à??? Nó càng nghĩ càng đau lòng. Kem ơi, kem à.

Nó lấy điện thoại gọi cho hấn mở điện thoại ra.

- Xem nào số của Devil đâu rồi!

Lướt vài cái nó thấy một cái tên cần tìm "Devil". Nó nhấn nút gọi.

Nhưng nó đang chờ giọng nam thì lại thành giọng nữ: "Thuê bao quý khách vừa gọi hiện giờ không liên lạc được..." Ô hấn không mở máy.

Có lẽ sự thật là vậy nếu như...

Ở nhà hấn

- "Thuê bao quý khách vừa gọi hiện giờ không liên lạc được..." - Vẫn là giọng nữ ấy cất lên trong điện thoại của hấn.

Hấn cũng nhận được điện thoại của mẹ nói rằng hấn phải gặp mặt vợ tương lai. Nên định gọi cho nó để xin lỗi nhưng lại không gọi được.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Oi! Anh Yêu Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.